

zpra vo daj

53. ročník
3/2020

cena: 5 CHF

Čechů a Slováků ve Švýcarsku
Slovákov a Čechov vo Švajčiarsku



Všemocní exekutoři

Chci platit hotově!

Sibiřská magistrála v českých rukou

EU - nekolonizátor Afriky?

REZIDENCE RoSa PRO SENIORY V PRAZE

- samostatné bydlení v bezbariérové budově, jednotky 1+kk a 2+kk

- snadná dostupnost z centra Prahy, mětro linka C Kobylisy
200 metrů – 10min Centrum, stanice TRAM před Rezidencí

- pro klienty bez omezení věku a lokalit jejich současného bydliště

- volnočasové aktivity zahrnující přednášky, zdravotní cvičení, jazykové a počítačové kurzy, výlety a další

- pohotovostní služba 9 až 22h

- služba fisiovoňového volání 24hod

- nonstop služba recepce a ostrahy

- dovoz léků – zdarma

- ordinace praktického lékaře,
psychiatra a psychologů

- restaurace, kavárna, kadeřnictví.....



Střelnická 1680/8, Praha 8 | info@rezidencerosa.cz | +420 234 097 838 | www.rezidencerosa.cz



Zuzák Advokáti Zuzak Rechtsanwälte AG

- mezinárodní tým švýcarských, českých a slovenských právníků
- Právní poradenství pro firmy i soukromé osoby
- Švýcarské, české, slovenské právo a právo Evropské Unie

Curych – Praha – Bratislava

Curych: info@zuzak.ch
Praha: info@zuzak.cz
Bratislava: info@zuzak.sk

41 44 215 35 50
+420 234 234 959
+421 2 44 250 054

www.zuzak.ch
www.zuzak.cz
www.zuzak.sk



JAZZ CIRCLE HÖNGG



der einzige old time jazz club in Zürich

pořádá

v neděli 22. března 2020 v 18 až 20 hodin

v sále Hotelu Alfa in Birsfelden

Hauptstrasse 15, 4127 Birsfelden

hudební večer, vzpomínku na

Osvobozené Divadlo 1928-38



Jaroslav Ježek / Jan Werich / Jiří Voskovec

Tato instituce, její oblíbení zakladatelé a protagonisti Jaroslav Ježek, Jan Werich a Jiří Voskovec a jejich tvorba je i dnes důležitou součástí české kultury. Naši zpěváci a hudebníci hrají a zpívají populární písně z muzikálů z 20-tých a 30-tých let minulého století: **Nebe na zemi, Tmavomodrý svět, Život je jen náhoda** a další.

Hrát, zpívat a tančit budou **Lucy Novotny, Milada Stöcklin, Veronika Kubias, Ivan Hrdina, Ivan Kubias, Jarda Havlin, Jan Zeman Láďa Pochman, Jirka Hoppe und Mirek Steiner.** Spoluúčinkování publika nebude pouze tolerováno, nýbrž se bude vysloveně vyžadovat...

Sál a pokladna od 17 hod.

Nečíslované vstupenky za **Fr. 20.- (děti do 16. zdarma)**
"kdo dřív přijde, ten dřív mele"
Objednávky e-mailem:
mirosteiner@sunrise.ch
d.stepanek@hotmail.com



Chutná jídla a nápoje: Pizzeria Luxor, tel. 061 311 45 09

Těšíme se na Vaši početnou návštěvu! Váš JAZZ CIRCLE HÖNGG www.jazzinhoengg.ch

OBSAH

Vzpomínky		USA: současnost původních majitelů	31
Moje cesty do ČSSR (2. část)	3	Uranföderung mit Sklavenarbeit (2)	34
Společnost		Kultura	
Lidem musí zůstat právo platit v hotovosti	10	Muzikální vzpomínka na Osvobozené divadlo	38
Exekuce vytvořily z České republiky, členské země EU, novodobý koncentrační tábor!	12	Recenze	
Zkoumaná dovolená penzistů	15	Ještě jednou o Sametu	39
Problematické zásahy amerických feministek	17	Z činnosti spolků	
Názory čtenáře		Cvičební neděle	40
Jak EU ničí Afriku	22	Čtení na volnou chvíli	
Dějiny a současnost		Zapomínání	41
Před 100 lety: návrat čs. legií	26	Poradna	
Wintonův památník	30	Zadlužení dědictví	44
		Kalendář	46

Prosíme abonenty, aby zaplatili předplatné na rok 2020 v co nejkratší době.

Složenky jsou vloženy ve Zpravodaji č. 12/2019.

Roční předplatné zůstává již přes deset let nezměněné, a to **ve Švýcarsku CHF 55,00, v Evropě CHF 60,00 nebo ekvivalent v domácí měně a v zámoří CHF 65,00 nebo ekvivalent v domácí měně.** Jak zaplatit bez složenky? Viz str. 48. Děkujeme!

NOVINKA: Zpravodaj v digitální verzi jen za CHF 50.00! Viz str. 16.

POZOR, POŠTA NÁM UŽ NEHLÁSÍ ZMĚNY ADRES!!!

Prosíme Vás proto, abyste na obálce zkontrolovali, zda Vaše adresa souhlasí. V případě chybné adresy nebo změny bydliště nahlaste správnou adresu do naší administrace – kontakt v tiráži (impresum).

Administrace Zpravodaje

Moje cesty do ČSSR (2. část)

Když 15letou Petru a její rodinu na prázdninách v Rumunsku překvapila invaze Československa, netušila, jaké to bude mít pro ni následky. Necelé tři roky později se mladá Švýcarka seznámila s českým uprchlíkem, dnes jedním z našich občasných přispěvatelů, a naučila se kvůli němu tak dobře česky, že se během svých cest do tehdy ještě „socialistického“ Československa bez problému domluvila. V následujícím vyprávění vyličila své zážitky – samozřejmě česky.

Emancipace po česku

Českou emancipaci jsem vnímala tak, že ženy musely pracovat nejméně na 200%: 100% v práci aby mohly vydělat peníze a aby mohla rodina přežít, po práci pak dalších 100% v domácnosti. Když přišly po práci domů tak vařily, praly, uklízely, staraly se o děti a pak sháněly to, nebo ono... Manžel přišel po práci domů, dal si pivo a pohov na váleňdě, zakouřil si, nechal se obsluhovat, sem tam reklamoval. Staral se o rodinné auto a jen on řídil. V neděli ráno žena už od 9 hodin začala péct a vařit, oběd musel být na stole přesně ve 12 hodin.

Bohudík se zdá, že další generace tyhle zvyky nepřevzala.

Moje zážitky v Československu v letech 1972–1989

Ráda vyličím své zážitky v ČSSR, v zemi, která už neexistuje a kterou jsem hned měla moc ráda: Obdivovala

jsem, jak lidé mohli žít pod diktaturou a kreativně zacházet s podmínkami denního života, který se velice odlišoval od mého.

Českou literaturu, hudbu a divadlo jsem milovala. Moji oblíbení autoři, básníci, zpěváci, umělci a jejich tvorba byli a ještě jsou: Milan Kundera – Miloš Forman – Hana Hegerová – Karel Kryl – Jiří Suchý – Jiří Stivín – Karel Hynek Mácha – Jan Neruda – Václav Havel – Karel Čapek – Alfons Mucha – Jaroslav Seifert – Jan Werich – Vítězslav Nezval – Černé divadlo – Laterna Magika – české pohádky.

Nemohla jsem se dočkat, až se naučím češtinu, abych tomu všemu porozuměla. Kundera už tenkrát psal ve francouzštině a díky tomu jsem mohla trochu pochopit, co znamená život v exilu a jaký byl život v 60. letech v ČSSR. Největší divadelní zážitek byla pro mě v roce 1975 hra „RUR“

od Karla Čapka v Divadle na Vinohradech v Praze. Žít jako roboti a fungovat na knoflík – bez citů... to téma, stejně jako ještě další témata v české literatuře, byla pro mě všeobecná, lidská. Česká literatura byla pro mě světová. I to, co Češi a Slováci, prostě celý národ zažil v roce 1968 pro mě nebyla záležitost jen těch místních lidí, nýbrž všech lidí na světě. Šlo o to, jak lidé zacházejí s lidmi druhé a vlastní země. Jaké základní lidské zákony by měly platit pro celý svět, aby všichni mohli žít svobodně a důstojně.

Možná, že se divíte, odkud jsem vzala odvahu cestovat do země, v níž vládla diktatura, ale takovou otázku jsem si nikdy nepostavila. Strach jsem neměla, i když jsem cestovala sama. Měla jsem jen obavy, že bych mohla nějak škodit rodině, že by třeba kvůli mým návštěvám jim mohly vzniknout potíže. Později, když byly archívy přístupné, se ukázalo, že jsem byla uvedena jako “agentka Západu”. To znamená, že jsme byli sledovaní, ale jinak se mi nic nestalo. Byla jsem opatrná, dávala jsem pozor o čem jsem mluvila, když jsme byli třeba v restauracích nebo v kavárnách mezi cizími lidmi. Foťák jsem nikdy s sebou nevezala, protože bych byla hned podezřelá – na hodně místech bylo focení zakázáno – tak by mně foťák mohli sebrat. Nikdy jsem si neobjednala taxíka, aby žádný taxí-

kář nemohl hlásit, o čem se se mnou bavil anebo koho navštívím. Byla jsem podezřelá už na první pohled: oblečená v „západních šatech“ se „západním kufrem“ a nejvíc tím, že jsem mluvila česky.

Ale vždycky, když jsem měla problém, měla jsem i štěstí. Jednou jsem přijela vlakem do Olomouce z Vídně a rodina myslela, že přijedu další den. Tak na mě na nádraží nikdo nečekal. Vystoupím s těžkým kufrem bez koleček a vidím, že celé nádraží je v rekonstrukci. Tramvaje a autobusy před nádražím zastavovaly jinde, než jsem to znala. Napřed jsem myslela, že ještě někdo pro mě přijde a třeba má zpoždění. Mobil ještě nebyl a stejně bych nevěděla, kam telefonovat. Bylo odpoledne a čekala jsem dvě hodiny. Začalo se pomalu stmívat a došlo mně, že když něco nepodniknu, že bych musela na nádraží přespát. Tak jsem vzala kufr a zeptala jsem se jednoho pána, odkud jede autobus do P. Název cíle jsem znala. Ten pán mně ukázal směr a řekl, že to je kousek dojít na stanici autobusů, že mně s kufrem pomůže! Pomohl mně s kufrem i do autobusu a řekl průvodčímu, že mně má říct, kdy a kde mám vystoupit. Průvodčí se divil, kam s tím těžkým kufrem chci jet, když už je tma. Tak se zeptal jednoho mladého cestujícího, jestli se tam vyzná, kam

jsem chtěla jet, a mladík řekl, že mně pomůže! Doufala jsem, že jakmile vystoupím z autobusu, že to okolí zase poznám. Jenže už byla tma a ulička tenkrát nebyla označená, čísla domů nebyla vidět, protože nebylo veřejné osvětlení. Měla jsem ale „kliku“: mladý muž si vzal jako povinnost mě doprovodit do jistoty. Zazvonil u nějakého domu, na což všichni psi v okolí začali štěkat. Tak jsem si myslala: „To teda dopadlo!“ Chtěla jsem přijet



potají a teď to ví všichni! Bylo mně to velice trapné. Mladý muž se dozvěděl, kam musím jít a za dvě minutky jsme byli u cíle. Rodina se velmi divila, že jsem dorazila a byli vděční, že jsem našla pomoc! Mladý muž nechtěl ani pozvání na kávu a zdvořile se rozloučil.

Další dobrodružství bylo, když jsem jednou neměla při výjezdu z republiky platné vízum. To bylo v roce 1975, když jsem dostala stipendium na letní školu Karlovy University v Praze. Normálně jsem musela žádat o vízum do ČSSR písemně (poslat formulář poštou) na velvyslanectví v Bernu. Za pár dnů mně přišel doporučený dopis s mým pasem a razítkem (vízem) a pošťákovi jsem za to musela zaplatit 50 CHF – v 6 hodin ráno! Na vízu

Dobrodružné cestování autobusem. Foto: ČSAD
bylo ručně napsáno, že za jeden den mého pobytu v ČSSR musím směnit 20 DM v kurzu 1:4, to znamená, že jsem dostala 80,- Kč za 20 DM. Kurz na černém trhu byl 1:8, takže za 1 DM bych dostala 8,- Kč. Ve švýcarské bance byl kurz 1:15, ale dovoz české koruny byl v ČSSR zakázaný. Musela jsem vyměnit peníze na letišti, ještě před pasovou kontrolou, jinak by mě do země nepustili.

Vízum na čtyři týdny do Prahy na letní školu jsem dostala zadarmo a nic jsem směnit nemusela. Jenže po škole jsem chtěla navštívit rodinu na týden. Než jsem jela, bylo mi řečeno, že kdykoliv v Praze můžu vízum prodloužit. Jenže to nebylo možné a v Praze mně nikdo nemohl říci, kde a za kým můžu

pro prodloužení jít. Tak jsem si troufla se zdržet o týden déle v ČSSR bez platného víza. Před odletem na letišti v Praze zjistil celník, že vízum platné není a hned šel pro šéfa. Oba dva velice důkladně prolisovali můj pas a moje letadlo zatím (ještě) čekalo. Pak mě šéf oslovil: „A česky umíte?“ Já jsem se na něho nevinně podívala a řekla jsem: „Samozřejmě že ano!“ Byl z toho překvapený, předal mně můj pas a řekl: „Tak běžte!“ Byla jsem ráda, ale zároveň jsem si řekla, co by tak mohli se mnou řešit. Chtěli mít už volno, a ne ještě problémy.

Největší dobrodružství jsem zažila, když jsme v lednu 1982 jely s Annou (Jiřího švagrová) na pohřeb Jiřího tatínka do Lipové. Musely jsme jet bez manželů, pro ně by to bylo ještě pořád moc nebezpečné. Jiří namluvil na kazetu proslov pro tátu a pro rodinu, kterou jsem úspěšně propašovala přes kontrolu na letišti v Praze. Měly jsme domluvené auto u mezinárodní firmy „Avis“. Anna si sedla za volant, mapu jsme neměly, byly dvě hodiny odpoledne a my jsme se daly na cestu přes Prahu pod sněhem a ledem směrem na Hradec Králové. Chtěly jsme být kolem 20 hodin v Lipové, protože příští den ve 14 hodin se měl konat pohřeb. Snažily jsme se mít dobrou náladu, bavily jsme se (mluvíme mezi sebou česky), aby nám čas rychleji

utekl. Na silnici nebyl skoro žádný provoz a když, tak jely jen nákladáky, které strašně smrděly. Za Hradcem Králové byla najednou křižovatka, ale nebyly tam žádné ukazatele. Anna zůstala stát a přemýšlela. „Co mně včera řekl? Myslím, že musíme doleva“. Neviděly jsme nikoho, koho bychom se mohly zeptat, už se stmívalo a začalo sněžit. Cesta stoupala několik kilometrů, až konečně byl konec stoupání a mohly jsme zase jet dolů.

Jenže najednou nám stál v cestě velký nákladák, který jel v protisměru, sklouzl na naši stranu a udělal před námi barikádu. Anna musela zabrzdit a my jsme nemohly jet dál. Bezradně jsme zůstaly sedět v autě a bylo nám jasné, že dlouho nemůžeme nechat běžet motor, jen abychom mohly topit. Venku už bylo -15°C. Najednou z nákladáku někdo vystoupil a klepal na okno našeho auta: „Pojďte k nám, děvčata, jinak tady zmrznete. U nás je teplo a máme okurky od babičky. Buďte klidné, nic se nestalo, to už jsme víckrát zažili. Přijedou nás vytáhnout nejdřív v pět hodin ráno“. Co nám zbývalo? Přestoupily jsme do tepla: pohostili nás dva mladí muži, kteří jeli ze Slovenska do Čech (do Prahy?). Byli moc slušní a nemohli skoro uvěřit, že jsme na cestě na pohřeb a že žijeme ve Švýcarsku. V té situaci nám zůstala jediná starost,

abychom ten pohřeb nepropásly... Venku hustě sněžilo, bylo -17 °C a okurky byly snědeny. Ve tři hodiny v noci najednou přijelo shora vojenské auto s dvěma vojáky. Měli s sebou lano a mohli tak vytáhnout nákladřák. Rozloučili jsme se radostně a všichni jeli dál. My dvě jsme si zase sedly do studeného auta, Anna chtěla nastartovat – ale nešlo to! Baterie byla v čudu. Bohudík byla cesta jenom z kopce dolů. Tlačila jsem auto, Anna také a zároveň držela volant. Časem jsme viděly domovní světla – vesnice „Červená Voda“ už nebyla daleko a první

dům byla nemocnice! Řekla jsem: “Tam si dáme kávu!“ Zaklepala jsem na dveře domečku vrátnice vedle vjezdu do nemocnice. Paní dělala velké oči, a když jsem jí krátce vysvětlila, o co jde, hned nám uvařila kávu. Řekla, že se můžeme u ní ohřát a pak jet jedním z prvních autobusů, zastávka byla kousek dál. A taky, že kolem pěti ráno tam budou lidé jezdit do práce a že se můžeme zeptat, jak se dostat dál. Pak jsme vzaly naše kufry, Anna zamknula auto a našly jsme autobusovou zastávku. Někdo nám řekl, kterým autobusem máme jet a že musíme ně-

kde přestoupit na vlak, že se máme zeptat řidiče autobusu. Ale řidič mně odpověděl, že tu cestu vůbec nezná, že jede dnes jako náhradník za nemocného kolegu, že se mám zeptat cestujících v autobusu. Byl velmi pod stresem a vůbec se se mnou nechtěl bavit. Já jsem si myslela, no to nám ještě scházelo, všechno bylo marné, ten pohřeb snad už nestihneme. Ale za okamžik jsem se probrala a řekla jsem si, že se teď přece nedáme, že musím bojovat – pro tátu – že mu to dlužím. Tak jsem šla za lidmi do autobusu a ptala se každého: “Prosím Vás, můžete mně říct, jak se dostanu



Autorka (vlevo) se švagrovou a přítelkyní, Radhošť 1976.

do Lipové?“ Ale lidé buď spali, nebo se na mě dívali, jako kdybych spadla z Měsíce a kroutili hlavou. Najednou se hlásil jeden pán a řekl, že to ví, že jede půl cesty stejným směrem jako my a že se můžeme připojit. Byl to náš anděl! Mohly jsme pak s ním vystoupit na nějakém nádraží, koupit si lístky, čekat na vlak a konečně nastoupit. Bylo osm hodin ráno, slunce vycházelo, na nebi ani mráček, Jeseníky zářily oranžově, silný mráz maloval ledové krystaly na okna vlaku. To byl asi nejkrásnější východ slunce, který jsem v Jeseníkách zažila. A už jsme byly v klidu, protože jsme věděly, že na zastávce v Lipové můžeme z vlaku vystoupit a brzy být i s kufry v cíli. Když jsme zazvonily, otevřely se dveře a všichni se divili: „Odkud jste přišly?“

Ale to všechno už nebylo důležité. Hlavně, že jsme si mohly ještě odpočinout a něco teplého sníst a pak v klidu jít na pohřeb do kostela. Kostel byl úplně plný lidí. Sněžilo, u hrobu někdo pustil kazeťák s proslovem od Jiřího. Děkovala jsem andělům, že jsme s Annou mohly být ve správné chvíli na správném místě a že moje mise byla splněna. Přijela celá rodina, s kterou jsme se pak potkaly v restauraci. Tekly slzy a tekla slivovice. A všichni se divili našemu cestování, že jsme se zdržely na cestě, že jsme si

daly kyselé okurky někde v horách a kávu na vrátnici v nemocnici. Někdo mi řekl, že ten náklad'ák nám schválně postavili přes cestu. Ale tomu jsem nevěřila.

Další den jel Jirkův švagr s Annou pro auto do Červené Vody a jeli jsme dál do Olomouce na jednu noc. Byla stále velká zima: -20 °C v noci. Když jsme brzy ráno chtěly odjet do Prahy na letiště, baterie v autě byla zase v čudu. Nějaký přítel musel přijet svým autem opravit naši baterii, abychom mohly odjet. S velikým zpožděním jsme se mohly vydat na cestu. Anna šlápla na plyn, jak mohla, dálnice byla volná jen pro nás, přijedeme na letiště a vidíme, že naše letadlo už odlétá směrem do Švýcarska. Hned jsem se zeptala, jakou jinou možnost ten stejný den máme, abychom se někam dostaly. Bohudík jsme mohly o dvě hodiny později letět do Frankfurtu, tam přestoupit na další let do Curychu. Něco jsme musely připlatit, ale to už nám bylo jedno. Věděly jsme, že v Curychu na letišti nás čeká Jiří s bratrem na přivítanou. Jakmile jsme věděly, kolik zpoždění máme, poprosily jsme na informacích v Praze, aby zavolali informace v Curychu a sdělili jim, kdy z Frankfurtu přiletíme. Fungovalo to! A Jiří s bratrem se dozvěděli, kolik času měli ještě na pivo, než nás konečně mohli přivítat a objímat.

Poprvé spolu

Koncem června 1989 jsme spolu s Jiřím poprvé jeli, vlastně letěli do Prahy. Samotného jsem ho pustit nechtěla. V září 1989 jsme si troufli jet na Moravu autem. Na hranicích prohlíželi naše auto nejméně hodinu. Když jsem se ptala, co hledají, odpověděl celník:



Autorka (vlevo) ochutnává domácí chléb, výlet na Širák 1974.

„Kompjútr nemáte?“ Nemohl pochopit, že jsme ho s sebou neměli nebo jak jsme ho mohli tak dobře schovat. - Při cestě nazpět jsme v Bratislavě nemohli najít hraniční přechod do Rakouska – na „Wien“ nebyly žádné směrovky. Jeden člověk nám bohudík poradil: „Sledujte nákladňáky TIR“. A tak jsme to našli. Na hranici jsem musela otevřít kapotu motoru vpředu, abychom dokázali, že tam nemáme schovaného Slováka. Já jsem nevěděla, jak se to dá otevřít – auto bylo půjčené. Tak jsem vystoupila, řekla celníkovi, aby si sedl za volant a otevřel to sám. On se jen divil, ale zvládl to. Hned jsme mohli jet dál do Rakouska, byla už tma. Našli jsme pěkný romantický hotel. I když už bylo pozdě a chtěli skončit v kuchyni, uvařili pro nás dobrou večeři. Byli jsme rádi, že jsme to dobrodružství měli za sebou, a že jsme nemuseli budovat Prahu ni Bratislavu... jako výlet na Širáky kdysi zřejmě stalo Moravákům na polské hranici...

Petra Dobrovolny Foto: archiv PD

ERRATUM

V první části vyprávění Petry Dobrovolny (Zpravodaj č. 2/20) se do popisku fotografie na str. 5 vloudily dvě nepřesnosti: na snímku není s autorkou její budoucí švagrová, ale tchyně, a fotografie není z roku 1971, ale 1972. Redakce se za tyto chyby omlouvá.

Lidem musí zůstat právo platit v hotovosti!

Lidé by měli mít právo platit hotově a toto právo by mělo být zakotveno i v ústavě. Tento nápad se v době všeobecného rozšíření elektronických plateb a virtuálních měn může zdát nadbytečný, nic ale není vzdálenějšího pravdě.

Nejen pro seniory

Jedná se o záležitost velmi aktuální. O právu na platbu v hotovosti se diskutuje i v sousedním Rakousku, kde se dokonce objevil návrh zakotvit právo platit hotově v ústavě. Loni s tím přišla před volbami Rakouská lidová strana nyní staronového kancléře Sebastiana Kurze, který dokonce v průběhu loňské kampaně prohlásil, že „mít možnost platit hotově je základní podmínka autonomní existence“. Jeho návrh byl přijat vstřícně i dalšími většími stranami.

Není divu. Platby v hotovosti se u našich jižních sousedů stále těší velké oblibě a poptávka po takovém opatření zde nepochybně existuje. Podle studie Evropské centrální banky (ECB) se v roce 2016 v Rakousku uskutečnilo 67 % všech plateb v hotovosti. V Německu, kde je hotovost taktéž stále preferována, se tímto způsobem uskutečnilo 55 % transakcí. Proč vlastně tolik lidí zvláště v Rakousku chce,

aby měli zajištěnou možnost platit hotově?

Jako hlavní důvod určitě mnohé napadne ochrana starších občanů, kteří neužívají (nebo nemohou užívat) digitální technologie. Takové vysvětlení však těžko můžeme považovat za úplné. Zachování hotovosti si v Německu a Rakousku rozhodně nepřejí zdaleka jen starší lidé méně sžití s digitálními technologiemi.

Obavy o soukromí jsou naprosto oprávněné

Významnou roli zde může hrát zkušenost s totalitní mocí. V obou zemích existují u části veřejnosti obavy z toho, že bezhotovostní platby umožňují sledovat platby a chování obyvatel. To potvrzuje i expert na ekonomickou psychologii Erich Kirchler. Podle něho mají Rakušané a Němci vlivem zkušenosti s autoritářskými režimy větší povědomí o hrozbě, jakou představuje stát, když se všechna moc octne v jeho rukou.

Smyslem zakotvení takového práva je také zajistit dostupnost služeb opravdu každému. Ne pro každého musí být platba kartou preferovanou volbou. Řada lidí považuje z pochopitelných důvodů za silně znepokojující, že stát

a banky vědí doslova o každém jejich kroku, když platí kartou. Další dobrý důvod může být snaha předejít tomu, že bude osoba bez platební karty vnímána jako potenciální zločinec jen proto, že při platbě v hotovosti nikdo neví, jak naložil se svými penězi.

Do ústavy!

Důvodů pro zachování možnosti platby v hotovosti by se tedy určitě našlo více. Obecně se týkají dostupnosti služeb a především ochrany soukromí. Protože Česko má za sebou také zkušenost s totalitní společností, měli bychom si i u nás uvědomovat důležitost ochrany soukromí minimálně stejně jako v Německu či Rakousku.

Vlivem nových technologií nebylo nikdy tak snadné sledovat chování lidí jako dnes, a platba kartou s sebou také může nést mnohá rizika spojená s narušením soukromí, kdy vlezlé cílené reklamy na internetu a sociálních sítích budou jen pomyslnou třešničkou na dortu.

Obavy jsou tedy naprosto oprávněné. Ochrana privátní sféry všech bezúhonných občanů by proto měla být zvláště v dnešní době jednou z priorit. Myslím, že právě nyní nastal čas bojovat za to, aby bylo právo na platbu v hotovosti zakotveno i v české ústavě!

Převzato z blogu s autorovým souhlasem.

Tomáš Zdechovský



Platit v hotovosti či elektronicky? Toť otázka! Foto: Michal Jarmoluk, pixabay.com

Exekuce vytvořily z České republiky, členské země EU, novodobý koncentrační tábor!

*Na památku pana Jaroslava Janaty – za obranu před exekutory zaplatil životem! Měl smůlu, nežil v USA, ale v České republice... (Hlas svobody a demokracie, 16. srpen 2019). **

Švýcarský rozhlas 9. 1. 2020: Krize osobních dluhů škodí české demokracii – exekuce se dnes týkají deseti procent národa, celková míra exekvovaných částek byla jen za rok 2016 kolem 350 miliard. To je největší porevoluční kšeft. - Existence Mapy exekucí je důkaz, že to téma také zvedá lidi, kteří nejsou exekucemi přímo ohroženi, ale už se na to nemohou dívat. Někdy to srovnávám s Chartou 77. Za komunismu byl problém, že byli lidé zavíraní a vyhazovaní ze zaměstnání za věci, které jim přitom zaručoval mezinárodní pakt o lidských právech, který československá vláda podepsala v Helsinkách.

Švýcarský rozhlas vysílal 9. ledna 2020 alarmující šestiminutový komentář nazvaný „Privatschulden-Krise schadet Tschechiens Demokratie“.* Je vypovídající o České republice a morálním stavu její společnosti. Podle komentáře má každý desátý dospělý člověk v Česku „na krku“ exekuci. Mnohým z nich je obstavena mzda. Mnoho z nich nemá žádnou šanci dostat se z dluhové pasti. To vede k osobním dramatům a škodí to také zemi.

Dále z komentáře: Ve Švýcarsku jsou exekutoři státní zaměstnanci, žádní soukromí podnikatelé, kteří zkoušejí co nejvíce vydělat. V Česku ještě donedávna nebyly určeny poplatky, což umožňovalo velké zisky. Pro 800

000 Čechů je takřka nemožné dostat se z dluhové pasti. Tato dluhová krize bude zemi škodit ještě desetiletí. Díky tomu jsou zničeny určité regiony. Cca 25% obyvatelstva země jsou platy zabaveny. Lidé pracují na černo a státu unikají daně z mezd a peníze na sociální potřeby. Firmy, které dodržují zákon, sotva najdou pracovníky, protože jim stát většinu mzdy zabaví.

Dluhová krize neškodí jen hospodářství, ale i demokracii. Lidé, kteří se ocitli v exekuci, mají méně důvěry v demokracii a justici. Podobné je to i v jiných východních zemích, ale v ČR je tato sociální tvrdost obzvlášť silná. Politická strana, která si v příštích volbách zvolí jako hlavní téma zločinné exekuce, získá 800 000 voličů!

Všemocní exekutoři

Zjistil jsem, že to, co se stalo mně, není vůbec izolovaný případ a začal jsem se tomu postupně více věnovat – a nevěřil jsem vlastním očím. V této zemi existuje exekuční emigrace, exekuční nezaměstnanost a černá zaměstnanost, protože člověk s exekucí na krku si smí legálně vydělat tak na jídlo a zbytek se mu strhne, což lidi v exekuci k legálnímu zaměstnání nijak nemotivuje. Existuje i exekuční bezdomovectví, exekuční rozvodovost ale i nerozvodovost, kdy manželé, kteří by se jinak už rozvedli zůstávají spolu, protože společně splácí exekuci, exekuční sebevražednost...

Z tohoto případu jsem se zároveň dozvěděl o další české zvláštnosti, že exekutoři mohou přijít k vám do bytu exekvovat i bez asistence policie (dokonce i bez přítomnosti majitele, bez jakékoliv nezávislé kontroly. J.Š.)

U nás jsou exekutoři soukromí, mohou exekvovat bez asistence policie, a jak říkám, náklady jsou schopni vyšroubovat třeba na sedmnáctinásobek dlužné částky. To je něco tak bezprecedentního, že jsem přesvědčen, že kdyby se toho nějaký politik cíleně ujal, tak by s tím vyhrál volby.

Exekuce se dnes týkají deseti procent národa, celková míra exekvovaných částek byla jen za rok 2016 kolem 350 miliard. To je největší porevoluční kšeft. Kam se hrabe privatizace OKD

nebo Koženého fondy. Funguje to od roku 2001 a exekutoři to mají naprosťo se zárukou, protože za nimi je zákon. Občas se podařilo exekutory, na jejichž největší excesy upozornila média, z tohoto kšeftu vymanévrovat. Se systémem jako takovým se ale nedělá nic. Naopak – paní vedoucí exekutorů se občas ozve v tisku, že mají málo, že by se exekutorům měly zvednout platy (Předseda ČEK JUDr. Vladimír Plášil byl dvakrát pravomocně odsouzen a nikoho to nezajímá. J.Š.)*

Existence Mapy exekucí je důkaz, že to téma také zvedá lidi, kteří nejsou exekucemi přímo ohroženi, ale už se na to nemohou dívat. Někdy to srovnávám s Chartou 77. Za komunismu byl problém, že byli lidé zavíraní a vyhazovaní ze zaměstnání za věci, které jim přitom zaručoval mezinárodní pakt o lidských právech, který československá vláda podepsala v Helsinkách. Tehdy se parta kamarádů rozhodla na to upozornit. Podobným způsobem začíná fungovat komunita, které české exekuce nejsou jedno. Jenže bez mediální podpory to nejde.

V Německu, ale třeba i v Polsku fungují exekuce tak, že člověk k původnímu dluhu zaplatí soudní poplatky ve výši maximálně jednonásobku a exekutoři si mohou účtovat také maximálně jednonásobek dlužné částky. V Německu je navíc běžné, že se dlužník úspěšně odvolá a náklady na exekutora potom platí stát. Ve Švý-

carsku a ve Spojeném království je to podobně s tím, že exekutor finančně vstupuje do hry až od určité částky počátečního dluhu (v přepočtu na kořuny přibližně 150 tisíc Kč).

Stát nečinně přihlíží z velké části zločinnému okrádání občanů a umožňuje bezpracné obohacování exekutorů. Částky, které získá jsou zlomkem toho, co musí vynaložit na sociální podporu lidí v exekuci a ztrácí stovky miliard vyřazením exekuovaných z produktivního života. Pouze premiér sám to těžko dokáže, pokud nezíská

podporu slušných a ještě normálních lidí v této zemi, která je demokratická pouze svým názvem. Obsahem je stále svázaná dědictvím totality.

Stále platí slova mého táty z listopadu 89: „Jak to chtějí udělat, když nemají lidi?“ Totalitní „kabát“ nahradil demokratický, obsah zůstal stejný. Problém naší země zůstává charakter a chybějící elita na všech stupních společnosti.

Jan Šinágl

* *Odkazy najdete na webu www.svaz-spolku.ch na stránce "Zpravodaj".*

Dr.iur. Julius Effenberger, švýcarský advokát (www.effenberger-law.ch)

mail@effenberger-law.ch

se sídly:

v Curychu:

člen Curyšského a Švýcarského spolku
advokátů,
Weinbergstrasse 73, CH - 8006 Zürich
tel. +41 44 251 41 12

v Německu:

člen Advokátní komory,
Am Kurgarten 5, D - 79837 St. Blasien,
tel. +49 171 17 17 062



komunikuje česky, německy, francouzsky, italsky, anglicky

Zkoumaná dovolená penzistů

Obdržel jsem žádost jedné švýcarské univerzity zúčastnit se její ankety o variantách roční dovolené lidí v penzijním věku. Uvést ve formuláři počet krátkých i dlouhých cest do zahraničí nebo po Švýcarsku podniknutých v kalendářním roce. Informace mají sloužit ke správné představě „vědeckých pracovníků“ univerzity o současné mobilitě starších občanů Švýcarska. Vedle toho pak údajně také doplnit vědomosti o sociální situaci a životní kvalitě.

Vyplnění dotazníku obnáší necelou hodinu a za odměnu kyne účastníku slosovatelná (!) odměna jednoho z padesáti nákupních bonů v hodnotě sta franků za kus.

Položil jsem si otázku, zda se zúčastním, či ne. Mám za sebou zrovna osmidenní cestu lodí po Rýnu z Basileje do Amsterdamu s možnostmi návštěv Štrasburku ve Francii, Kolína v Německu a Rotterdamu s Amsterdamem a větrnými mlýny v Holandsku během cesty z lodí autobusy. To by se v anketě dobře vyjímalo. Připojím-li ještě můj jarní výlet do České republiky a Rakouska, podzimní do Itálie, bude to slušná bilance. Co podnikají ale jiní důchodci? Zvláště ti, kterým neslouží zdraví a jsou nuceni pobývat

doma. Nepodpořím jen informace té části, které slouží zdraví a mohou cestovat? Nebude tím celá statistika postavena na hlavu?

Zamořili důchodci svět?

Zájem o stáří mne poněkud překvapil. Společnost normálně na stáří myslí málo nebo vůbec. Obecně panuje k tématu málo přívětivé mínění. Právě myšlení dochází až v určitém věku. Navzdory veškeré pomoci penzistů ve výchově dětí a dobrovolným působením zdarma při různých problémech denního života. Generace starých zavinila zamoření světa ve vodě, vzduchu a půdě. Spotřebovala příliš mnoho zdrojů Země a budoucím generacím zanechala málo. Zapomíná se, že obyvatel Země značně přibýlo a všem se vede celkem dobře. Bez viny není panující filozofie vyrábět a prodávat globálně a stále ve větším množství.

Stáří má své půvaby. Netíhne pouze ke klidu a pohodlí. Disponuje volným časem. Neváží si povrchnosti a rychlosti. Tyto skutečnosti jsou „zajímavé“ pro cestovní kanceláře a turistiku.

Zmíněná cesta lodí je vlastně ideální dovolenou pro starší generace. Těší se rostoucí oblíbenosti. Odpadne denní péče se zavazadlem při okružních

cestách. Balení a transport. Cestovní organizace neopomínají zdůraznit tyto výhody v reklamě. Není to však nejlevnější dovolená. Mohou si ji dovolit finančně dobře situovaní občané. Nelze se divit, že informace o těchto občanech nepostrádají důležitost v sociální oblasti a jsou předmětem průzkumu. Seřazení těchto

údajů do diplomové práce studenta/ studentky nepostihne ale většinu penzistů a může vést k chybným závěrům. Podpora takové diplomové práce je pro mne dost problematická. Honorování podpory slosováním několika skromných dobropisů zanechá k tomu jenom úsměv na tváři.
Štěpán Húsek



Zamořili duchodci svět?

Foto: skeeze, pixabay.com

NOVINKA!

Chcete číst Zpravodaj jen na obrazovce mobilu, tabletu nebo laptopu či jiného počítače? Nyní si si můžete objednat roční předplatné **za pouhých 50 franků** (v zahraničí ekvivalent ve měně Vašeho bydliště). Odběratelé tištěného vydání mají přístup k webu Zpravodaje zdarma. Heslo je možné dostat na požádání u administrátorky na adrese jarmila.schifferle@gmx.ch.

Problematické zásluhy amerických feministek

Narozdíl od jiných zemí, v americkém univerzitním prostředí kariéra nemusí končit úderem dosaženého věku. V pětadesáti se do penze může, ale nemusí. Dobrovolně jsem přestal s kantořinou a jejími nepopiratelnými výhodami (spousta volného času, nezávislost, nevyhoditelnost), žel postupně ohryzávanými požadavky politické korektnosti. Hodně mi na nervy lezli početní akademičtí funkcionáři – teoretičtí revolucionáři, nemilosrdně zatracující systém, který jim zajišťoval tak pohodlnou existenci, a přitom horující po socialistické nirváně, o jejíž realitě neměli sebemenší ponětí. Horování nepřestalo ani po kolapsu Sovětského svazu, prvního socialistického státu světa. Například jeden můj kolega, sociolog s mezinárodní reputací, mi přinesl své elaboráty, v nichž dokazoval, že krach socialismu, který zažil Sojuz a další země tábo-ra míru, je ve skutečnosti důkazem trvanlivosti a superiority socialistických idejí.

Ještě víc alergický jsem ale byl na aktivistky, jimž se časem dostalo zaslouženého označení „feminazi“. Intolerantní, zarputilé, permanentně zasmušilé (málem jsem napsal že nasrané), nezřídká fyzicky pramálo atraktivní postavy, s očividnou

nenávistí vůči všemu mužskému. Prosazovatelky předpisů, například nařizujících, aby po vstupu ženy do kanceláře muže dveře zůstaly otevřeny, evidentně za předpokladu, že v uzavřeném prostoru by došlo k sexuálnímu harašení, že dotyčný samec by nezkontroloval svůj chťič a začal řádit. „Jakákoliv zmínka o vzhledu či oblečení je zakázána,“ stojí v našich předpisech (Binghamton University, New York). Takže v případě kolegyně dostavivši se s novou kabelkou, kdy já bych ze slušnosti její parádu pochválil, dopustil bych se závažného prohřešku. S takovými vyžadovanými změnami ovšem utrpí atmosféra na jakémkoliv pracovišti. Jak jsem si mohl snadno ověřit v prostředí, v němž jsem se pohyboval, tyto novoty byly nepřijemné naprosté většině žen.

Ale vesměs se mlčelo. Když nevyhoditelným profesorům s kýženou definitivou (tzv. tenure) nehrozil vyhazov a materiální strádání, představa administrativního či dokonce soudního postihu z kantorského sboru s mála výjimkami činila poslušné konformní ovce. S kolegy – pokud to byli rovněž běženci z východní Evropy – jsme občas meditovali, kdo z lidí kolem nás zde v zemi svobody by spěchal do chomoutu poslušnosti

a podepisoval přihlášku do jediné povolené vládnoucí strany, a výsledky našich odhadů byly neradostné.

Feministky mi akutně připomínaly soudružky svazačky ze studentských let – podezíravé, stále ve střehu, buzerující, na brigády a na schůze nahánějící. A že jich nebylo zas tak moc? Kolik lidí mi má plivnout do polévky, aby přestala chutnat? Příklad: jednou z mých příjemných profesorských povinností je vyesedávání v různých výborech, komitétách, kde se tráví přemnohé hodiny k vymýšlení nikdy nekončících reforem, poté buď ne-realizovaných, nebo uvedených do života, čímž dojde k oživení pravidel, kterých jsme se zásluhou předchozích reforem zbavili. I stalo se, že předseda výboru, kam jsem byl delegován, slušný to člověk, opatrný profesor filozofie, mě ponuře informoval o maléru, že totiž jedna ta výborová

soudružka si stěžovala na mé počínání. S dotyčnou jsem ale v životě slovo nepromluvil. Jí se ale nelíbil můj pohled. Nezapomeňme, že ke spáchání sexuálního harašení postačí pouze subjektivní pocit harašené. Hrozila udáním, předáním věci paní rektorce univerzity. Nedošlo k tomu patrně jen proto, že jsem si vzápětí zlomil při tenisu zápěstí, a měl tak výmluvu další svou přítomnost na výborovém zasedání pomíjet.

Občas se veškerý personál musel zúčastnit ideologického školení – tzv. sensitivity session. Vzpomínám na jedno zvlášť povedené: před námi na tribuně trio, jemuž předsedala postava, jež sebe a svou kvalifikaci prezentovala slovy „Jsem žena, Portorikánka a lesbička. Však jinak bych zde nebyla dostala profesuru sociologie.“ Oceňme takovou upřímnost. Měřeno politicky korektním metrem, tohle

jsou přece trumfy k nepřebítí. Obsah mozku nemá šanci proti majetnictví vaječníků.

Konalo se tedy školení s obligátním repertoárem zatracování heterosexuálních bělochů, kletby to lidstva, a



Feministky jako soudružky svazačky? Foto: pametnaroda.cz

prezentací hříchů, dramatinací vesměs banálních epizod.

Po verbální smršti ticho, nikdo se z přítomných nehlásil do diskuze. Jako za našich dřívějších časů „No tak, soudruzi, přece se neupejpejte, vždyť vám nikdo hlavu neutrhne,“ takto bodře pobízival ten který předsedající soudruh.

Tentokrát jsem se jako jediný přihlásil do diskuze, inspirován Švejkem čili něčím dotyčným dámám nezvyklým. Začal jsem je totiž ze široka velebit, jim děkovat za jejich úsilí, které mi umožňuje pochopit atakdále. Ještě jsem s takovými kravinami chvíli pokračoval a uzavřel, že nejvíc ovšem oceňuji jejich snahu, která mě navrátila do mého mládí, do dob stalinismu na pražské univerzitě. A dotyčné radiokálky jsem ovšem náramně zmátl.

Konec tohoto dlouhého osobního úvodu.

Jestliže učitelé ve své naprosté většině si téměř ani netroufnou pípnout, někteří žáci se ozvou. Na rozdíl od našich časů totality, zde případný vyhazov neuzavírá dveře u přemnohých dalších učilišť. Proto se lze dočíst o příkladech s osvěžující upřímností. Ve školním časopise Binghamton Review (březen 2001), student Kyle Andrew napsal:

„Měl jsem hroznou zkušenost s kurzem, jedním z nejsměšnějších zde na kampusu (HDEV 323), s titulem „Ženy, rasa, reprezentace“, který učila profesorka Gladys Jimenez Munoz zaobírající se utopickými fantaziemi ze světa liberálního myšlení. Byl jsem totálně umrtven prázdnotou myšlenek prezentovaných ve třídě.“ Dotyčný pokračoval s použitím charakterizace „feminazi“ a jejich argumentů. Za prvé, vycházet z premisy, že muž běloch je veřejným nepřítelem číslo jedna. Za druhé, podrobit důkladné kritice tradiční rodinu – čili otce, matku, děti, žijící pohromadě. Za třetí, heterosexuality je předmětem posměchu a politování. Za čtvrté, základní hodnoty kapitalistického systému jsou odporné.

I do těchto extrémů dovedlo zaputovat hnutí, které v šedesátých letech započalo se zcela legitimními požadavky rovnoprávnosti: stejné podmínky na vzdělání, stejný plat pro ženy za stejně vykonávanou práci, postup v kariéře, osvobození od pokrytectví. Autor Richard Epstein v knize *Forbidden Fruit* charakterizuje feminismus jako „nejmocnější sociální hnutí naší doby, zasahující každý aspekt života“. Pramatkou hnutí se stala Betty Friedanová knihou *The Feminine Mystique* (1963). Mezi jejími pokračovatelkami proslula jména Gloria

Steinem, Germaine Greer, Kate Millet, též Jane Fonda. Postupně však přestala být cílem pouhá rovnoprávnost pohlaví, nýbrž tvrzení, že žena je vždy obětí (victim status), že mateřství je žalář, do něhož ženy uvrhli žlázami posedlí utlačovatelé, a že za znásilnění se dává považovat cokoliv. „Každá soulož, jakkoliv dobrovolná, není dobrovolná, ale je znásilněním. Všichni muži jsou násilníci,“ tvrdí Marilyn French v knize *The Woman's Room*. Ve vehemenci se jí vyrovná Catharine MacKinnon, univerzitní profesorka práva. V knize *Only Words* definuje znásilnění jako stav, k němuž dojde, kdykoliv se žena cítí nedobře. (Když se recenzent o knize vyjádřil nepříznivě, jeho kritiku odsoudila rovněž jako znásilnění.)

Od požadavku rovnoprávnosti pohlaví se přistoupilo k nároku na poměrné zastoupení ve všemožných povoláních, včetně práce u požárníků, kde podmínkou přijetí býval – ale již není – důkaz schopnosti unést šedesátikilové tělo. Významným feministickým požadavkem bylo docílení rovnosti žen v branných silách. Od roku 1973 jejich počet ve vojenských uniformách vzrostl čtyřnásobně – zhruba na 200 tisíc čili na 11 % z celkového počtu 1,5 milionu. Pravidla zakazující intimní styk mezi pohlavími jsou dodržována se stejnou důkladností, s

jakou se Američané vyhýbali alkoholu v dobách prohibice. Když rovnoprávnost, tak do všech ničivých důsledků. Harvardova univerzita průzkumem žen v uniformě zjistila, že sice 70 % respondentek souhlasilo s rovnoprávným bojovným nasazením, ale jen 11 % by takovou příležitost vítalo.

Když ale vypukly aféry kolem Clintonova nepokojného poklopce, vlivná feministická organizace NOW (National Organization of Women) zatratila Moniku Lewinskou jako dravce (predator). Háklivé puritánky se otočily na obrtlíku. „Muž je muž je muž,“ záležitost odmávla Geraldine Ferraro, bývalá neúspěšná kandidátka na viceprezidentský úřad. Další významné funkcionářky naznačily, že s tak pěkným chlapem – Clintonem, šampionem feministických požadavků - by si taky daly říct. Jinými slovy, pokrytectví tu zazářilo v plné kráse, feministkám nejde o gender politics, ale o politiku jako takovou. V podrobném pojednání, příhodně nazvaném *Is Feminism Dead?*, týdeník *Time* (29.7.1998) došel k závěru, že toto hnutí de facto již zahynulo ztrátou smyslu své další existence: dosažením svých legitimních požadavků a diskreditací, zaviněnou nesmyslným radikalismem. Christina Hoff Sommers, profesorka filozofie, v knize *Who Stole Feminism* jako viníky

označila neurotické intelektuálky řádicí pod firmou tzv. Ženských studií (*Women's Studies*). Kathie Roiphe, studentka univerzity v Princetonu, v knize *The Morning After: Sex, Fear and Feminism on Campus* podrobila důkladné kritice trend neopuritánství, pokoušející se z žen teď už konečně emancipovaných znovu udělat křehoučká, jakýmkoliv nesmyslem zranitelná stvoření (*infantilization of women*). Camille Paglia, známá publicistka a graduantka z naší univerzity, se slovy „superfeministická ideologie se zbláznila“ rovněž odmítá onu prudérii, mířící k úchylnému feministickému ideálu policejního státu.

Hodně pozornosti vyvolala i kniha s dlouhým titulem *Women Who Made the World Worse: And How Their Radical Feminist Assault Is Ruining Our Families, Military, Schools, and Sports*. Autorka Kate O'Beirne, editorka vlivného konzervativního časopisu *National Review*, se výtečně vypořádala s tak košatým tématem. Ono women's movement pokládá za misnomer – nesprávné označení hnutí nikoliv na podporu žen, ale proti mužům a rodinám skupinami zatrpklých bojovnic zcela bez smyslu pro humor, zpravidla pocházejících z nepovedeného rodinného zázemí a teď rozhodnutých nadiktovat správný způsob existence ve všech sférách ži-

vota. V roce 1971 Robin Morgan, zakladatelka vlivného časopisu *Ms.*, definovala manželství jako instituci s otrokářskými praktikami. Socioložka Jessie Bernard na státní univerzitě v Pensylvánii tvrdila, že manželství je něco v podstatě tak destruktivního, že je z toho ženám na zvracení v přeneseném i doslovném slova smyslu. O'Beirne charakterizovala moderní feministky jako „matoucí kombinaci dvou věcí, které zpravidla nejdou dobře dohromady: hněv proti mužům a zároveň promiskuita, muže nenávidět a zároveň je lovit“. Zdemolovala fantazii feministek, vycházejících ze základního bludu, že neexistují žádné vrozené (*innate*) rozdíly mezi mužem a ženou, popírajících sílu vzájemného pouta mezi matkou a dítětem, tvrdících, že tradiční rodinné prostředí je zdrojem násilí. Následují mnohé další příklady prezentované autorkou s výrazným smyslem pro humor.

Kyselé recenze na sebe nedaly dlouho čekat. *The New York Times Book Review* ji zatratily, ne pro to, co napsala, ale že vůbec napsala – o těch trapných hyperbolách my přece víme, proč je znovu přežvykovat, vyzvracet (*regurgitate*), proč je znovu připomínat..

„Inu proto, poněvadž jim není zcela odzvoněno,“ odpověděl bych rozezlené recenzentce.

Ota Ulč

Jak EU ničí Afriku

Mnoho slz bylo prolito, při diskuzích o nešťastných afrických uprchlících, kteří utonuli ve Středozemním moři při pokusu dostat se do „zaslíbené země“: Evropy. Podrobná líčení, doprovázená profesionálními fotografiemi, ukazují v posledním okamžiku šťastně zachránění matky s malými dětmi a množství mladistvých, převážně ve věku od 20 do 30 let. Nikdo zvláště nezdůrazňuje, že většina těchto zachráněných ztratila bohužel všechny svoje osobní doklady, ale kupodivu, nikdo z nich neztratil svůj mobilní telefon. Přes všechny tragedie ve Středozemním moři – příliv uprchlíků z Afriky se nezmenšuje.

Nejen novináři, ale i mnoho zasloužilých politiků, profesorů, doktorů, psychologů, sociálních pracovníků a i žen z domácnosti projevují svoje rozhořčení nad tím, že Evropa a Evropská unie tak málo dělají pro záchranu a péči o tyto uprchlíky.

To ovšem není pravda! Evropa (a zvláště Evropská unie) má obrovskou zásluhu na tomto tragickém vývoji. Při veškerých vzrušených debatách ve veřejných sdělovacích prostředcích se kupodivu nikdo nesnaží zamyslet nad tím, jaké jsou pravé příčiny tohoto exodu.

Africký kontinent má všechny předpoklady ke zdárné prosperitě. Nesmírné nerostné bohatství a ve velké části země ideální podmínky pro rozvoj zemědělství. Proč tedy panuje v zemích Afriky taková bída, která nutí obyvatele opouštět svůj domov a s nasazením vlastního života podnikat riskantní cestu do Evropy? Odpovědi na tuto otázku se všichni moudří kritikové pečlivě vyhýbají. A při tom by odpověď byla velice jednoduchá – ovšem, ale velice nepříjemná.

1. Nerostné bohatství neslouží ku prospěchu afrických obyvatel

Veškeré zdroje nerostného bohatství jsou v „majetku“ multinacionálních světových koncernů (například Glencore a dalších), které získaly právo na těžbu těchto surovin za nepředstavitelně výhodných podmínek od korupčních vlád jednotlivých států. Obrovské zisky z výnosu těchto surovin jdou samozřejmě do kapes velkoakcionářů a manažerů těchto firem. V Africe zůstane jen nepatrná část, která slouží k podplácení a korupci afrických samovládců. Výborná spolupráce mezi světovými koncerny a vládami afrických států zajišťuje, že obyvatelé Afriky jsou okrádáni o bohatství, které jim patří. To ale není vše. Nejen že výnosy z těžby nerostného bohatství neslouží

africkým obyvatelům – ale naopak. Intenzivní povrchová těžba způsobuje katastrofální ničení životního prostředí. Povrchová těžba nerostů způsobuje devastaci obrovských částí krajiny, a navíc při zpracování vytěžených minerálů se produkuje množství jedovatých odpadů, které jsou vypouštěny přímo do okolí. Tak jsou zamořovány obrovské plochy půdy, které dříve sloužily obyvatelům k obživě. Ale devastací půdy dochází i k ničení zdrojů pitné vody. Tak je obyvatelstvo okrádáno nejen o zemědělské plochy, ale i o zdroje pitné vody pro sebe a pro domácí zvířata.

Pokud některé koncerny uvádějí, že svojí činností vytvářejí pracovní místa pro místní obyvatelstvo – pak zamlčují to, že je to pouze minimální počet míst a že pracovní podmínky jsou na úrovni, která odporuje všem platným předpisům v evropských zemích.

2. Zemědělství a potravinářský průmysl

Multinacionální potravinové koncerny musí generovat dostatek zisku, aby uspokojily své velkoakcionáře a vedoucí manažery. Toho lze dosáhnout jen tak, že zemědělské výrobky se budou nakupovat za minimálně nízké ceny a prodávat za ceny pokud možno maximální. Protože zvyšování cen potravin na

trhu je nepopulární a politicky těžko prosaditelné – nezbývá než druhá možnost: snižovat nákupní ceny zemědělských produktů. Tím, že tyto koncerny diktují zemědělcům, za jakou cenu budou od nich produkty kupovat, porušují jednak jeden z pilířů tržního hospodářství: zákon nabídky a poptávky. Ale současně přivádí zemědělce do bezvýchodné situace. Rolníci jsou s odbytem svých výrobků vázáni na zprostředkovací služby potravinových koncernů a jejich obchodních sítí. Těžko mohou rolníci prodávat své produkty přímo spotřebitelům.

Potravinové koncerny jsou nuceny jednat podle současného zákona maximálního okamžitého zisku – jinak by zahynuly v bezohledném konkurenčním boji. Docílení maximálního zisku lze tedy dosáhnout pouze snižováním odbytových cen zemědělských výrobků. Ovšem tato tendence vede k ožebračování rodiných zemědělských podniků a k jejich postupné likvidaci.

Poněvadž evropští zemědělci nemohou přežít z výnosu svých polí, zbývá jim jako poslední možnost: zvyšovat svoji produktivitu za každou cenu. Děje se to jednak stále větším používáním jedovatých pesticidů v polní produkci a děje se to rovněž zřizováním strašlivých velkovýkrmů na výrobu masa, kde jsou desetitisíce

kusů hovězího a vepřového dobytka a drůbeže nuceny vegetovat za nepředstavitelně krutých podmínek. Prežít může pouze ten, kdo dosáhne určité velikosti.

Oba tyto způsoby současné zemědělské výroby jsou samozřejmě v naprostém rozporu s ochranou životního prostředí. Jedovaté pesticidy otravují nejen zemědělskou půdu, ale hlavně podzemní zásobárny pitné vody. Řeky a potoky jsou zamořeny jedovatými chemikáliemi, takže nejen vodní živočichové umírají, ale brzo budou umírat i lidé. Masové držení dobytka ve velkovýkrmnách vede nutně ke zvýšenému používání antibiotik, aby se zabránilo nákazám zvířat. Tím ovšem vznikají resistantní bakterie, které se z otráveného masa přenášejí i na lidi a tím postupně klesá účinnost antibiotik v lékařství.

Poněvadž zisky multinacionálních potravinových koncernů v Evropě z výše uvedených důvodů nelze dále zvyšovat, obrátily koncerny svoji pozornost na export potravinových produktů mimo Evropu. Jejich zájem se soustředil zejména na africký kontinent.

A nyní přicházíme k jádru celého problému. Aby mohly evropské potravinové koncerny vyvážet potraviny do rozvojových zemí, musí být tyto potraviny levné. Poněvadž už nelze dále zvyšovat tlaky na odbytové

ceny evropských zemědělců, nezbylo nic jiného, než aby zasáhla EU a zachránila příjmy multinacionálních potravinových koncernů. Evropská Unie dotuje evropské zemědělce ročně 45 miliardami Euro (což je cca 30 % z celkového rozpočtu EU) a tím zachraňuje evropské zemědělce před vyhynutím, ale hlavně umožňuje těmito dotacemi další zisky multinacionálních potravinových koncernů.

Ovšem jaké následky má vývoz levných potravin z Evropy do Afriky? Není to samozřejmě žádná humanitární pomoc. Naopak touto „pomocí“ bylo zruinováno veškeré zemědělství v afrických státech. Afričtí zemědělci nemohou konkurovat nízkým cenám dovážených potravin, a proto obdělávání zemědělské půdy a chov dobytka nestačí už k obživě obyvatel.

To je tedy jedna z hlavních příčin současného exodusu Afričanů do Evropy. Komické je volání některých lidumilů, aby Evropa něco udělala na záchranu těchto uprchlíků. Ano – EU dělá co může: podporuje dotacemi evropské zemědělce. Jen pomocí těchto dotací mohou přežít zemědělci v Evropě a produkovat za tak nízké ceny, které zaručují multinacionálním koncernům jejich astronomické zisky. Perversní na této situaci je to, že tyto dotace jsou vlastně financovány daňovými poplatníky celé Evropy.

Poněvadž v Africe žádné dotace pro zemědělce neexistují, je tento boj zcela nerovný.

A při tom řešení této situace by mohlo být zcela jednoduché:

Kdyby evropští zemědělci mohli prodávat své produkty za spravedlivé ceny, které by jim umožnily přežít, mělo by to tyto následky:

- Ceny potravin by se podstatně zvýšily (což by se asi nelíbilo mnoha lidumilům); zachránily by se mnohé rodinné zemědělské podniky v Evropě před vyhynutím;

- EU by ušetřila 30 % ze svého rozpočtu. Tím by se mohly snížit příspěvky jednotlivých států do EU pokladny a zároveň by se mohlo kompenzovat zdražení potravin méně zámožným vrstvám obyvatel.

- Omezením exportu levných (dosud od EU dotovaných) potravin do Afriky by se podpořilo ozdravení zemědělství v Africe a soběstačnost v produkci potravin.

- Bez dlouhého a bezvýsledného žvanění by se automaticky dosáhlo, že evropští občané by si opět začali vážit potravin a přestali by 30 % nezávadných potravin vyhazovat.

- Automaticky by poklesla spotřeba masa, takže by nebylo nutno, aby

zemědělská zvířata trpěla ve strašných velkovýkrmnách, a dále by se omezil dovoz soji (jako krmivo pro dobytek), a tím by se zabránilo dalšímu ničení amazonských pralesů.

- Multinacionální potravinové koncerny (to znamená jejich velkoakcionáři a vedoucí manažeři) by se museli spokojit s podstatně menšími zisky. A to se ovšem nesmí stát, protože EU parlament je v podstatě sbírka mnoha set lobbyistů a mezi nimi má největší vliv tak zvaná zemědělská lobby. Zemědělská lobby neznámá, že chrání zájmy obyčejných zemědělců, nýbrž zájmy potravinářských velkokoncernů. A ti se o své „zisky“ nenechají připravit.

Václav Mader

Převzato z časopisu Nový Polygon se souhlasem autora.



*Zemědělství v Africe: bezvýchodná situace?
Foto: SimonDAllen, pixabay.com*

Před 100 lety: návrat čs. legií

Málo známá role T. G. Masaryka a M. R. Štefánika

Podle Karla Poláčka si v jeho románu „Hráči“ legionáři krátili dlouhou cestu vlakem a lodí do Čech mariášem, výhry a prohry se střídaly, aby pak v cíli zjistili, že nakonec vlastně „zůstali na svých“, z čehož poznali, že „je země doopravdy kulatá“. . Skutečností byla samozřejmě jiná, legionáři ve zmatcích 1. světové války, ruské revoluce a následné občanské války ovládli transsibiřskou magistrálu a úspěšně bojovali jak proti rakousko-německé armádě, tak později i proti bolševikům. Jejich vítězství v bitvách u Zborova a u Bachmače byla zvěčněna i na poštovních známkách. Málokdo ale ví, že jejich operace zdáli organizovali T.G. Masaryk a později i M.R. Štefánik.

V letech 1919-1920 se vracela domů z Ruska přes Sibiř větší část československých legií za neustálých střetů s bojůvkami bolševiků. Legionáři měli 260 obrněných a 27 speciálních vlaků pro nemocné a raněné. To samotné a následný lodní transport do Kanady, nebo jinou cestou po moři do dříve největšího rakousko-uherského přístavu, dnes italského Terstu, je dnes málo známo a zaslouží si jistě nejen obdiv, ale i správné místo v dějinách ČSR a také, aby se o tom dozvěděli i školáci. Na to by měli být hrdi.

I to, že Tomáš Garrigue Masaryk pobýval od května 1917 do 16. listopadu v Petrohradě, kde přežil první střet s bolševiky a stal se tak i svědkem říjnové revoluce, je málo známo. Od 22. 11. 1917 do 22. 2. 1918 řídil legie z Kyjeva – tam zažil další zkušenost s bolševiky během obléhání. Dne 7. 3. 1918 odjel sanitním vlakem

přes Sibiř do Vladivostoku, pracoval i přes zdravotní potíže – bylo mu 68 let. Celkově byl na cestách čtyři roky, ve stálém kontaktu se světem, s legiemi i s odbojem proti Rakousku v Praze.

Z Vladivostoku cestoval přes Korejský poloostrov do Japonska a do Tokia dorazil 8. dubna 1918. Tam jej hned požádal americký velvyslanec o memorandum pro prezidenta Wilsona o stavu Ruska a bolševismu (str. 29).

S japonskou vládou vyjednal pomoc při odjezdu legionářů do Kanady a do Francie. 20. dubna 1918 odplul do kanadského Vancouveru, kam dorazil 29. dubna 1918 a byl triumfálně přivítán nejen krajany.

9. května 1918 přednesl americkému prezidentovi Woodrowovi Wilsonovi, na kterého měl vliv, představu o sebeurčení malých národů v Evropě – což je v podstatě téma dodnes aktuální.

Koncem roku 1918 byl vyslán do Ruska za Československými legiemi i ministr vojenství, generál Milan Rastislav Štefánik. Na rozdíl od Ministerstva obrany, které mělo na starost domácí vojsko, spadaly pod Ministerstvo vojenství kromě jiného právě i československé legie.

Podivné je, že se komunistům podařilo vše ututlat a že se dodnes nic kloudného o tom nenajde ve školních učebnicích.

Dosud jsem nezjistil nějaké solidní publikace jak o pracovním pobytu T.G. Masaryka v Rusku 1917–18, tak o čs. legiích v jejich mezinárodním kontextu.

Jako záslužný čin *pro memoria* – hlavně pro mladé, považuji projekt „Legiovlak“, který coby věrná kopie tehdejších legionářských vlaků, putuje



Replika legionářského vlaku, vagon "marodka". Foto: ToM

od města k městu po nádražích celé ČR již od května 2015.

V roli vrchního velitele

Květen 1917: Tomáš Garrigue Masaryk přijíždí do Ruska, protože chce dosáhnout toho, aby se československé jednotky, roztroušené u ruských útvarů, spojily a začaly se organizovat podle řádu francouzské armády. Počítá totiž s tím, že československé dobrovolníky moci Dohody přesunou na francouzskou frontu.

K obratu dochází v létě 1917 po bitvě u Zborova (2. července), kde demoralizovaná a rozložená ruská armáda nemůže sama uspět v boji proti rakouské armádě, vítězství dosahuje jen díky československým dobrovolníkům. Češi a Slováci si tak získávají značné renomé u ruského

velení, které na to konto povoluje nábor do jednotky mezi českými a slovenskými zajatci. Třítisícová jednotka tak stojí u zrodu budoucí šedesátitisícové legionářské armády složené z Čechů, Moravanů a Slováků operujících na ruském území.

Masaryk se také zabýval svou literární tvorbou o Rusku,

na které stále pracoval a jejíž části průběžně zveřejňoval – Rusko a Evropa, Rusko, Evropa a svět (*Russia and Europe, The Spirit of Russia, The Spirit of Russia and the World*). Jako předseda Československé národní rady, založené v roce 1916 v Paříži, budoval vytrvale zahraniční odboj a zdaleka se nespokojil pouze s vytvořením politické organizace. Koordinoval také zpravodajskou činnost nejen nitkami z domova, ale i z celého světa. Dostával dokonalé informace o špionážní, sabotážní a záškodnické činnosti Německa a Rakousko-Uherska v USA, kde mu informační službu zprostředkoval Emanuel Voska.

Ve vybudování silných zahraničních jednotek budoucího státu viděl Tomáš Garrigue Masaryk další nutný krok k jeho uskutečnění. Po únorové revoluci v Petrohradě přesídlil do Ruska, kde dal rozhodující podnět k sestavení dalších samostatných československých legií z českých a slovenských přeběhlíků, zajatců i Čechoslováků žijících na Rusi. Po bitvě u Zborova vybudoval do konce roku 1917 více než padesátitisícovou armádu a zasloužil se o stejný počet dobrovolníků v zajateckých spolcích, kteří byli zálohou pro vstup do čs. legií. Tehdejší Pražský pluk legií – později jejich pátá divize – nabídl T. G. Masarykovi symbolické „vlastnictví“ pluku, které Masaryk přijal, a které ještě za poúnorové ruské vlády bylo realizováno a schváleno.

Vojskem byl přijímán jako jeho nejvyšší velitel – „tatíček“ a ruská generalita mu prokazovala úctu, náležející prezidentovi ještě neexistujícího státu: čestné stráže, vojenské přehlídky a vítání místním obyvatelstvem. Masaryk byl oslovován jako „*gospodin prezident*“. K budování legií využíval Masaryk prostřednictvím českých časopisů v Rusku jako *Čechoslovák* a další. Angažoval se i přímo na místě, návštěvami zajateckých táborů, nemocnic s raněnými vojáky i vzniklých osmi pluků vojska pěšího, několika jednotek dělostřeleckých a záložního korpusu. Jako příznivec letectví zřídil u legií v Rusku i leteckou školu. Podporoval též kronikáře, fotografy a filmaře pluků a dbal, aby u každého pluku byla i dobrá vojenská hudba, jejichž kapelníky byli i známí hudební skladatelé - např. skladatel Novotný padl v bitvě proti bolševikům na Mechové hoře po incidentu u Zlatoústu. Zařizoval jim zimní ubytování, promýšlel jejich taktiku, jmenoval velitele, zasloužil se o uznání legií jako součásti francouzské armády, propočítával a navrhoval cestu legií na francouzská bojiště včetně potřeby 256 ešalonů, byl „kvartýrmajstrem“ legií na transsibiřské magistrále.

Touha po domově

Cílem Štefánikovy mise bylo zajistit vojenskou spolupráci s „bílým“ admirálem Alexandrem V. Kolčakem,

který byl podporován hlavně Velkou Británií, a legionáři také měli i nadále držet Sibiřskou magistrálu pro případ budoucí vojenské intervence. Tyto aktivity měly zajistit výhodnou pozici pro Čechoslováky na nadcházejících pařížských mírových jednáních. Během několika měsíců sice dílčích úspěchů dosáhl, ale celkově je možno hovořit spíše o neúspěchu této mise. Kolčák si svým jednáním zneprátnil nejen části obyvatelstva, ale i své spojence včetně legií. Legionáři byli unaveni,

a protože válka skončila, chtěli domů, a ne se vracet na frontu. Navíc ne ve všech oddílech vládla disciplína, dost vojáků podporovalo revoluci, což bylo zklamáním pro protibolševického Štefánika. Přesto se Trockému, který chtel naverbovat 15000 vojáků pro Rudou armadu a zbytek legionářů zotročit, podařilo jich získat jen 150. Na Sibíři se také prohloubily Štefánikovy vleklé zdravotní potíže, odjel tedy do Paříže s tím, že legie je nutno co nejrychleji vrátit domů. *Georg J. Dobrovolný, upravil ToM*

V Tokiu byl T.G. Masaryk požádán americkým velvyslancem o **memorandum** pro presidenta Wilsona o stavu Ruska a bolševictví. Důvěrné memorandum podává svědectví o Masarykově „jasnovidství“ - vklad do příštího rozvoje věcí ruských i světových a že se v předpokladech nemýlil: „*Spojenci měli by uznat bolševickou vládu (de facto, o uznání de jure netřeba diskutovat), ... budou-li Spojenci s bolševiky v dobrém poměru budou moci mít na ně vliv... Znáám slabé stránky bolševiků, avšak znám také slabé stránky ostatních stran – nejsou lepší ani schopnější. Hnutí monarchistické je slabé. Spojenci ho nesmějí podporovat. Kadeti a sociální revolucionáři se organizují proti bolševikům, nečekám od těchto stran nějaký větší úspěch... Bolševici udrží moc déle, nežli jejich odpůrcové předpokládají, oni umřou jako všechny ostatní strany na politický diletantismus – je kletbou carismu, že nenaučil lid pracovat, administrovat, ... všechny malé národy na východě (Finové, Poláci, Estonci, Lotyšci, Litevci, Čechové se Slováky, Rumuni atd.) potřebují silného Ruska sice budou vydáni na milost a nemilost Němců a Rakušanů. Spojenci mají Rusko podporovat za každou cenu a všemi prostředky. Podrobí-li si Němci Východ, podrobí si potom Západ... Japonci doufám, nebudou proti Rusku, to by hovělo Němcům a Rakušanům, naopak Japonci by měli bojovat se Spojenci – trhlina mezi Japonskem a Německem by se rozšířila. Na Sibíři není větší anarchie než v Rusku... „*

Pramen: Výtah ze čtvrtého vydání duben 1938–778 svazek edice Nové cíle Nakladatelství Sfinx B. Janda Praha. Výtah uspořádal Milan Krčmář.

Zdroje: legiefilm.cz, Wikipedie

Wintonův památník

Na pražské Hlavní nádraží se 8. února 2020 vrátil pomník připomínající záchranu 669 židovských dětí před nacistickým koncentračním táborem. Sir Nicholas Winton a jeho spolupracovníci dostali děti do Británie. Jejich rodiny válku nepřežily. Pomník byl poprvé nainstalován 11. února 2017 a poničen vandaly 9. června 2019.

Pomník – prosklené dveře s otisky rukou dětí a jejich rodičů, kteří se před více než 70 lety loučili u vlaku, připomínající sira Wintona, do nádražního průchodu již podruhé nainstaloval autor, sklář Jan Huňát z Nového Boru

.Znovuobnovený památník Rozloučení má symbolizovat poslední sbohem, které si na nástupišti před odjezdem vlaku daly se svými rodiči stovky židovských dětí. Ty Nicholas Winton během druhé světové války zachránil před deportací do nacistických koncentračních táborů.

Sobotní instalace se zúčastnila i jedna z „Wintonových“ dětí, Zuzana Marešová, která řekla: „ Je to obrovská úleva, že je zase v pořádku. Trošku mám ale strach, jak dlouho to vydrží, než se zase najde nějaký člověk, který to z nepochopitelných důvodů poničí. Ale doufám, že lidé jsou poučeni. Není to totiž jen poškození památní-

ku, ale ublížení našim rodičům.“ Já bych dodala, že emociální škoda je nevyčísitelná.

První vlak s dětmi odjel z Prahy v květnu 1939. Do povědomí širší veřejnosti se sir Nicholas Winton dostal až díky dojemnému setkání se svými zachráněnými dětmi, které zorganizovala britská rozhlasová stanice BBC v roce 1988.

Sir Nicholas Winton zemřel v červenci 2015 ve věku 106 let. Jeho pomník stojí na prvním nástupišti Hlavního nádraží v Praze a zobrazuje Wintona se dvěma malými dětmi a kufrem.

Mara Ceronni Zdroj: ČTK



Foto: VitVit, Wikipedie

USA: Současnost původních majitelů 6

Peníze a vliv

Odpovědný úřad BIA (ono *Bureau of Indian Affairs*) se občas brání, ale neubrání politikům prosazujícím speciální zájmy v zájmu svém vlastním – plněním pokladny na výdaje pro příští volební kampaň. Zůstane-li byrokrat neoblomný, oblomen bude politik, jde se přímo ke kongresmanovi, aby zařídil potřebné. Přes protesty BIA Kevin Clover, Clintonův náměstek pro indiánské záležitosti, prosadil uznání virtuálních kmenů v posledním den prezidentova úřadování. V Kalifornii skupinka jménem *Lytton Band Pomo Indians*, skládající se všeho všudy ze dvou rodin, by rovněž ráda docílila uznání. Dala se dohromady s finančníkem Sam Katzem. Ten koupil 10 akrů pozemku, na němž by se dalo zřídit kasino, necelé půlhodinky jízdy od San Franciska, a najal poradce, hned na cestě úspěšně lobbovat u politiků. Gray Davis, současný guvernér Kalifornie, se stal příjemcem téměř 2 milionů dolarů a již se revanšoval zmnožením počtu indiánských kasin z 48 na téměř 70. Peníze on neukradl, utratil je na volební kampaň, nicméně k porušení zákona přece jen došlo: jestliže se kmeny domáhají své suverenity, na ně jako cizí entitu se vztahuje zákaz ovlivňovat americký

politický proces. *San Manuel Band of Serrano Mission Indians*, s kasinem na okrese San Bernardino (okrese větším než Holandsko), utratil 34,7 milionů dolarů v kampani týkající se jednoho referenda – což přišlo na půl milionu na každou dospělou hlavu kmene (67 hlav). Leč kalifornský generální prokurátor Bill Lockyer odmítá se těmito ošemetnostmi zabývat.

Kmen *Mississippi Band of Coctaw Indians* o počtu 8.800 členů ve svém *Silver Star Resort and Casino* vydělal za rok 100 milionů dolarů a s rekordním ziskem 41 procent se stal tou nejúspěšnější firmou v USA – tedy nikoliv *Microsoft* či *General Electric*. Úspěšným lobbováním ve Washingtonu se štědrost vrací v podobě desítek milionů dolarů z federální pokladny. S otevřeným měšcem se za Clintona chodilo nejvíce k demokratům, za Bushe k republikánům. Republikánský senátor Tad Cochran do zákona (tzv. *Appropriation Bill*) obsahujícího 40.000 slov vpašoval jednu větu (19 slov), již byl štědrý kmen vyjmut z dozoru NIGS (*National Indian Gaming Commission*). Tito Indiáni *Coctaw*, kteří se kromě kasina věnují i jinému byznysu včetně provozu továr-

ny zabývající se elektronikou, v roce 2001 inkasovali víc než 50 milionů dolarů z téměř 70 federálních podpůrných programů.

Někteří náčelníci vládou s železnou pestí, disidenty snadno umlčí a vliv byrokratů a politiků si neméně snadno kupují. S jejich požehnáním vytvářejí virtuální rezervace, zejména v blízkosti dálnic a velkých měst, kam jejich domorodá noha dřív nikdy nešla. Tak si například kmen *Wyandotte* v Oklahomě pořídil filiálku ve vzdáleném Kansasu. Kmen *Seminole* na jižním konci Floridy buduje kasina hodně daleko od své rezervace. Jeho náčelník James E. Billie, též folkový zpěvák a zápasník s aligátory, je s ročním platem 330.000 dolarů nejlíp placený zvolený funkcionář Floridy – pobírá víc než guvernér, Bushův bratr. Pro kmen – čili pro sebe, koupil tryskové letadlo a eskadru helikoptér. Každý radní má k dispozici osobní fond (5 mil.), Billie má ovšem fond větší (15 mil.).

Prospěcháři zvenku

A nejvíc vydělávají outsideři, kteří s „indiánstvím“ nemají vůbec nic společného – finančníci, právníci, poradci, konzultanti, lobbisté, manažeri těch komplikovaných podniků. Vtlačil se tam například staříčkový Číňan

Lim Goh Tong z Malajsie, pobírající mnohé miliony. Českému čtenáři bude spíš povědomá existence Solomona Kerznera, údajně nejbohatšího muže v Jižní Africe, který pohádkově vydělal na apartheidu zřizováním luxusních enkláv v bantustanech, poskytovat jinde zakázaná potěšení. Tak vzniklo Sun City, kde zpíval Frank Sinatra a kam jel na turnaj Ivan Lendl (čímž porušil mezinárodní bojkot, rozeznil ČSSR, a to prý dost přispělo k jeho rozhodnutí trvale se přesunout do USA). Kerznerovou zásluhou vznikl v tom pramálo indiánském Connecticutu po dohodě s kmenem *Mohykan* (patrně ti poslední Mohykáni) komplex *Mohykan Sun*, s prostorem větším než slavné podniky *Mirage*, *Stardust* a *Tropicana* v Las Vegas dohromady, s ročním obratem přesahujícím miliardu dolarů.

Náznak trochy naděje

Nicneděláním, spoléháním na něčí podporu nemůže úspěšně existovat jedinec, natož národ. Leckde se Indiáni rozhlížejí i jiným směrem než pouze k hazardním hrám. *Skull Valley Goshute Nation*, kmen se 100 členy v poušti v Utahu, se vyhlásil za suverénní národ a nabídl za úplatu část svého území jako skládku nukleárního odpadu. Někdejší legendární strážci přírody se stávají správci pohřbeného jedovatého materiálu.



The Golden Moon Hotel, Pearl River Resort: nejúspěšnější podnik ve Spojených státech. Foto: pearlriverresort.com

Jde to i bez kasina

Za nejkonstruktivnější iniciativu lze pokládat počínání Gregga Bourlanda, indiánským jménem *Eagles Watch Over Him* (Orlové na něj dohlížejí), náčelníka kmene *Cheyenne River* Sioux ve státě Jižní Dakota. Na rozdíl od svého předchůdce, který se zajímal pouze o příliv federálních fondů, Bourlandovi se podařilo kmenem pohnout, i bez kasina zredukovat nezaměstnanost z 75 na 25 procent a snížit z 500 na 150 počet rodin žijících z veřejné

podpory. Cílem je *self-sufficiency*, soběstačnost. Postavit se na vlastní nohy. Již si tam postavili ranč na pěstování buvolů a různá užitečná zařízení jako například fitness centrum pro zachraňované alkoholiky. Kmen se pouští do moderního komunikačního počínání (*internet service provider, data-processing*) a k takovým krokům jim pomáhá gigant CISCO. Kéž by přibývalo takových společností a kurážných hlav, na něž orlí dohlížejí.

K O N E C

Ota Ulč

INZERÁT

Vážení přátelé,

rádi bychom Vás informovali o možnosti zajištění míst s volnou kapacitou v domě seniorů v okolí Prahy, nacházejícím se v krásném prostředí.

AGENTUR PAZDERA 044 933 07 33, email: info@pazdera.ch

Paul Ignaz Vogel, švýcarský publicista a novinář, zakladatel v 60. a 70. letech minulého století známého politicko-kulturního měsíčníku Neutralität, poslal redakci Zpravodaje následující text, který na pozadí situace v komunistickém Československu vypráví osudy jedné české rodiny, jejíž jeden člen od roku 1968 žije ve Švýcarsku. Věříme, že většina čtenářů znající němčinu si toto poutavé vyprávění ráda přečte.

Uranförderung mit Sklavenarbeit (Fortsetzung)

Bestehendes wurde von den neuen Machthabern zerschlagen, um eine angeblich klassenlose Gesellschaft aufzubauen. Der bisherigen wirtschaftlichen Wertschöpfung im freien Wettbewerb – so auch kleinen Familiengeschäften wie jenem von Franta – galt die ganze Wut der neuen Herren und ihrer skrupellosen Nutzung des Gewaltmonopols mit Partei und Geheimdiensten. Sie strebten eine Planwirtschaft mit Produktionsbetrieben im Kollektiv an, eine totalitäre Vision von Staat, Gesellschaft und Wirtschaft.

Alles wurde in einer ersten Phase enteignet, inklusive Schuhe und Kleider von Franta, sowie die Hälfte des Hauses. Dieses konnte später durch die Ehefrau vom Staat zurückgekauft werden. Im Jahre 1953 kamen auch die persönlichen Ersparnisse dran. Verschuldet musste die Ehefrau und Mutter von fünf Kindern in einer Textilfabrik mühsam zu einem Niedriglohn das tägliche Brot verdienen,

ihre ältesten Kinder halfen, wo es nur ging.

Der Staat im Staat wird aufgebaut

Die Gruben von Joachimsthal (Jáchymov) waren ein besonderer Ort der neuen Ausbeutung, Umerziehung und „Proletarisierung“ der Untertanen im organisierten Klassenkampf der «Diktatur des Proletariats». Joachimsthal (Jáchymov) liegt im Nordwesten der heutigen Tschechischen Republik, am Südhang des Erzgebirges. Seit dem Mittelalter wurde dort Silber gefördert. Nach der Entdeckung des Elements Radium und seiner Radioaktivität durch die polnische Physikerin Marie Curie und der weiteren Forschungsarbeit ihrer Tochter Irène Joliot-Curie und ihres Mannes dienten die Schächte auch dem Abbau von Uranerz. Das Material wurde 1945, nach dem Vorrücken der Roten Armee in jene Gegend, für Josef Stalin, dem blutigen Diktator der Sowjetunion, von grösstem Interesse.

Nach dem Abwurf von amerikanischen Atombomben über Hiroshima und Nagasaki strebte auch Stalin nach einer atomaren Bewaffnung des übergreifenden politischen Sowjet-Systems. Er beauftragte seinen Geheimdienstchef Beria (sowjetischer Himmler genannt) mit dem Geschäft, eine atomare Bewaffnung der UdSSR aufzubauen. Am 29. August 1949 war es so weit. Das Wettrüsten zwischen den beiden Blöcken im Kalten Krieg konnte beginnen. Im September 1945 hatten sowjetische Geheimdienstleute (NKWD) Joachimsthal (Jáchymov) besetzt und erklärten dieses Gebiet zur Geheimzone innerhalb der Tschechoslowakischen Republik, die noch bis 1948 über eine nicht-kommunistische Regierung verfügte. Durch einen Geheimvertrag vom 23. November 1945 wurde der UdSSR das exklusive Nutzungs-Recht für das Uranerz aus den Minen von Joachimsthal (Jáchymov) durch den damaligen Präsidenten Beneš zugesprochen. Erst im Jahre 1946 billigte das tschechoslowakische Parlament die Vereinbarung. Apparate der Geheimdienste, der tschechoslowakischen Staatssicherheit StB und des sowjetischen KGB taten ihr Werk der Unterdrückung.

Diese plötzliche hoheitliche Verfügungsgewalt über eine ganze Region im Staatsgebiet der tschechoslowa-

kischen Republik wurde auch durch den sogenannten Freundschaftsvertrag ermöglicht, den Edvard Beneš (ein tschechischer Nationalist mit der Betonung des Slawentums) und Zdeněk Fierlinger (einem Stalin ergebenen Sozialdemokraten) von der Exilregierung in London bereits in einem Treffen mit Stalin in Moskau im Dezember 1943 unterschrieben hatten. Die Vereinbarung trat damals *de facto* sofort in Kraft. Damit wurde auch die Basis für das kommende Unrecht gelegt, für die spätere Vertreibung der deutschsprachigen Bevölkerung nach dem militärischen Sieg der Sowjetarmee von 1945 und für den Aufbau von Volksgerichten und bewaffneten Milizen in der Tschechoslowakei. Auch öffentliche Hinrichtungen fanden statt.

Der Gulag von Joachimsthal (Jáchymov)

In den Zwangsarbeits-Lagern in und um Joachimsthal (Jáchymov) erlitten die Häftlinge seit 1945 unvorstellbare Qualen, viele überlebten nicht. Die Radioaktivität des Uranerzes sorgte zudem für eine erschreckende Morbidität. In den Jahren 1946

1990 lieferte die Tschechoslowakische Republik 102.245 Tonnen Uran an die UdSSR, die damals über kein

Uranium verfügte. Otfried Pustejovsky schreibt in seiner Studie „Stalins Bombe und die ‚Hölle von Joachimsthal“: „Über dem Lagertor von Vojna bei Příbram – aber auch bei Joachimsthal und Lagern, wie zum Beispiel beim Lager Nikolaj befand sich eine dem Zugangsbereich des KZ’s Auschwitz I geradezu erstaunlich ähnlich gestaltete Tafel mit der tschechischen Aufschrift «.....» = «Durch Arbeit zur Freiheit.» (S. 164). In den Lagern für den Abbau von radioaktivem Uranerz wurden 244 Personen hingerichtet, 10‘000 erschlagen oder erschossen und 250‘000 aus politischen Gründen inhaftiert.» (Ebenda S. 93).

Willkommen mit Kalaschnikows

Zu den politischen Gefangenen in Joachimsthal (Jáchymov) gehörte auch Franta Gutwil, der ehemalige reisende Kaufmann. Er war nach einem willkürlichen Justizverfahren im Jahre 1951 einer drakonischen Strafe zugeführt worden, und die lautete auf dreizehn Jahre im Gulag nach sowjetischem Muster, das heisst Zwangsarbeit in den Uranerz-Gruben von Joachimsthal (Jáchymov). Sein Sohn Georg, damals noch ein Kind, erinnert sich heute an die Besuche bei seinem gefangenen Vater, an die Hinreise mit der Bahn, dann an die Weiterfahrt in einem Bus an einen unbekanntem

Ort, an das Anstehen in einer Kolonne der Besuchenden, an das Aufgerufen werden. Der Vater stand hinter einem Holzschalter, links und rechts von ihm zwei Agenten mit Kalaschnikows. Als der gefangene Vater seine zweijährige Tochter auf die Arme nehmen wollte, wurde der Besuch jäh abgebrochen.

Ein schreckliches Beispiel mag genügen. Ein Agent provocateur der Staatssicherheit StB, ein ehemaliger Freund aus der Gymnasialzeit, bat bei einem römisch-katholischen Landpfarrer um Einlass und Übernachtung. Der Kleriker durchschaute die bösen Absichten sehr wohl und verweigerte – freundlich und segnend – dem Agenten die Aufnahme im Pfarrhaus. Diese Haltung musste er später in einem Schauprozess bezahlen. Er wurde zum Tode verurteilt und gehängt, ebenso ein zweiter, der auch den Agenten abgelehnt hatte. Dazu sagt Georg heute: «Der Agent provocateur war dieselbe Person, welche zwei Jahre zuvor bei meinem Vater um eine Übernachtung gebeten hatte. Es gab sonst keinen Zusammenhang zum Fall Babice, auch war nichts im Wohnort meiner Familie passiert. Trotzdem wurden im August 1951 zehn Personen in unserem gut 2000 Seelen-Dorf verhaftet.»

Fortsetzung folgt

Dopis manželky Franty G. a matky Georga G. redakci místních novin.**Lipovský zpravodaj***prosinec 1990*

„Mnozí naši spoluobčané se domnívají, že období tzv. "padesátých let" se naší obce netýká a překvapují je různá fakta o procesech z tohoto období, která se objevují v hromadných sdělovacích prostředcích. A přesto neví, že se i naší obce dotkla StB inscenovaná akce proti vlivným osobám – zač. „padesátých let“. V červenci a srpnu roku 1951 bylo postupně zatčeno osm občanů Lipové, kteří byli v únoru r.1952 odsouzeni podle z.č.231/48 Sb. za zločin velezrady k mnohaletým trestům odnětí svobody, ke ztrátě čestných práv občanských, peněžitým trestům a konfiskaci celého jejich jmění. Tito lidé údajně vytvořili v roce 1949 protistátní skupinu, kterou řídil „americký agent CIC“, de facto StB Ladislav Malý, bývalý zaměstnanec berního úřadu v Jeseníku, která měla „v úmyslu podvracet lidově demokratické zřízení naší mladé republiky.“

Dnes snad už i ti nejzatrzelejší pochopili, že šlo v podstatě o likvidaci inteligence a živností. Všem spoluobčanům, kteří přesto věří, že byli spravedlivě odsouzeni, oznamujeme, že jeden z nejvíce potrestaných, pan J.F.D., v únoru r. 1952 neprávem odsouzený v inscenovaném procesu ke třinácti letům odnětí svobody, propuštěný po „odpykání“ a strádání radioaktivním zářením 9 let ve vězeních na Jáchymovsku, byl krajským soudem v Ostravě dne 10.10. 90 plně rehabilitován dle z. č. 119/90.

Další čtyři členové „skupiny“ se této morální satisfakce už nedožili, jeden soused zemřel ve vazbě. Osud zbývajících mi není znám." S.D.

Dolní Lipová v 50. letech. Dnes se obec jmenuje Lipová Lázně, leží v okrese Jeseník a má kolem 2500 obyvatel.

Foto: lipova-lazne.cz



Muzikální vzpomínka na Osvobozené divadlo

Po úspěšných představeních v Curychu, Adliswilu a Wettingenu, kde shlédlo a poslechlo si známé oblíbené písně oslavovaných autorů vždy kolem 100 návštěvníků – dospělých i dětí, se podařilo zorganizovat další vydání tohoto pořadu, tentokrát 22. března v Birsfeldenu. Na Vaši návštěvu se těší zpěvačky a zpěváci, doprovázení hudebníky jazzového klubu *Jazz Circle Höngg*, kteří nedávno slavili 15. výročí své činnosti - všichni českého původu.

Pravidelné večery se odehrávají měsíčně ve vždy plně obsazeném sále a nálada je strhující, podobná jazzovým večerům v New Orleans. Návštěvníky v Birsfeldenu očekávají jednak melodie a texty ve strhujícím podání všech umělců, jak vokalistů, tak instrumentalistů. Navíc se mohou ke zpěvu připojit a tak aktivně přispět ke zdařilému večeru.

Těšíme se na Vás!

Miroslav Steiner

(Viz též leták na str. 1.)



TASCHKA



TASCHKA. Jediněčná flexibilní síťovka usnadní Váš nákup. Nejkomfortnější ze všech tašek. 28 gr lehká, unese 35 kg. Pohodlná, levná, ucha se nezařezávají do dlaní. Ekologicky nejlepší alternativa k igelitkám, papírovým a bavlněným taškám.

Info a objednávka: www.taschka.net nebo 041 710 00 07.

Ještě jednou o Sametu

"Ukrytá tajemství listopadu"

Exkluzivní rozhovory, co se dělo v zákulisí, nové informace z archivu StB / 30 let od pádu komunismu. Vydání první. Praha, *Czech News Centre*, 2019, 130 stran, ilustrace.

Informace o nové knize: Kniha obsahuje detailní sbírku článků a fotografií hlavně z konce roku 1989.

Dokumentuje události a lidi, kteří se na těch událostech podíleli nebo na ně měli vliv.

Je to 'investigativní' dokumentace ve směru velké sbírky dnes veřejně dostupného materiálu, ale bez analytického vyhodnocení.

Čtenář si může udělat po prolistování a přečtení velmi konkrétní obraz o průběhu událostí.

Co bylo s Husákem?

Tak jsou například popsány některé zajímavé detaily o rozhodování a průběhu policejního nasazení během demonstrací

studentů 17. listopadu 1989, rozhodování vlády o dalším postupu v kritické situaci v listopadu a zformování Občanského fóra (OF) a nové vlády. Zajímavý je dále popis života Gustava Husáka po abdikaci – jak a kde bydlel, jaký bral důchod, co jedl a že byl skoro slepý a těžce nemocný.

Georg Jiří Vančura





SOKOLSKÁ ŽUPA ŠVÝCARSKÁ VERBAND DER SCHWEIZER SOKOL-VEREINE

CVIČEBNÍ NEDĚLE ŽUPY ŠVÝCARSKÉ

se koná v neděli 22. března 2020 od 09:30 v tělo-
cvičně Schulhaus Gersag 2, Rüeggisingerstr. 24,
Emmenbrücke LU.

Milí bratři, milé sestry, přátelé,
srdečně vás zveme na cvičební neděli – procvi-
číme tělo a utužíme přátelské vztahy mezi členy
našich sokolských jednot. Příznivci a přátelé so-
kola jsou vřele vítáni.

Cvičení dospělých

Na naši jarní cvičební neděli přijedou cvičitelé
z Ústřední školy ČOS. Využijte této možnosti tréninku s odborníky. Cvičení
povede Martin Chlumský a ukáže nám vzorové hodiny nejnovějších trendů ve
cvičení pro seniory.

Cvičení dětí

Děti a rodiče budou cvičit s Danou Absolonovou, metodičkou pro vzdělávání
cvičitelů především v oblasti cvičení rodičů s dětmi a předškolních dětí. Těší-
me se na pestré hodiny, budeme mít i čas na vaše dotazy ke cvičení.

Milé babičky, maminky, milí dědečci, tatínci, kmotři, milé děti, cvičení začíná
od půl desáté, těšíme se na Vás! O tradičně bohaté občerstvení se postarají sest-
ry a bratři jednoty Luzern.

Prosím o nahlášení počtu účastníků z jednotlivých jednot do 18.03.2020 (lud-
mila@dbservice.com). Podrobné informace najdete na webových stránkách
www.sokol.ch.

*Ludmila Čarnecká
Sokolská župa Švýcarská*



Zapomínání

Jelikož a protože se můj bratr již před lety odebral k Pánu, tak o zesnulých se hodí vzpomínat jen v dobrém, anebo zvesela. V novoročním poselství jsem se zamyslel, zda je lepší odebrat se k Pánu, anebo k Luciferovi. To mělo u přátel velikou odezvu a tak nechám i bratra se rozhodnout.

Letos v létě, u naší řeky, při 34°C ve stínu a 23°C vody, jsme se s „klukama“ dohodli, že až umřeme, tak se sejdem raději v pekle, než v ráji. To proto, že je tam pestřejší společnost a tím větší sranda. Lehká děvčata, pasáci, podvodníci, karbaníci, zloději a vrazi. Sem tam se taky objeví zlotřilý bankovní ředitel, nepovedený politik i ne jeden milionář, ba dokonce miliardář. Taky jsme se shodli, že je tam málo blbů, ti jsou převážně v ráji. Inspirací mi byli, snad je taky znáte, Faust a Mefisto. Ti se v celém básnickém opusu přou o lidskou dušičku. Tu si přehazují od předpekli, přes peklo, až do zápekli.

V mládí jsme si k novému roku přáli peníze, později spokojenost a ve stáří už jenom zdraví. Každé z těchto přání se nám splnilo jen nepatrně. Ráj je tady na zemi, ten známe, tak hurá do pekla, za větší srandou. Ostatně, ono

je tam stále teplo, jako letos v létě u naší řeky.

...jó abych nezapomněl. Zapomínání bylo u bratra většinou zvesela, ovšem jak pro koho. Taky se jednalo vždy o zapomínání dočasné. Zapomínání na furt – skleróza, dement, Alzheimer, no zkrátka a dobře česky – být na palici, zcvoknout anebo už nebyt při smyslech, o tom rozhodně se rozepisovat nemíním. I když tato kategorie má své prominenty, jako Charlotte Garrigue Masaryková a matka bratří Čapků.

Jednou k práci v atelieru jsem potřeboval hřebíky osmdesátky. Už dnes nevím na co. Poslal jsem dopoledne bratra do města k Wichrovi autem. Během slabé hodinky bude zpět, věřil jsem. Již v poledne jsem se strachoval o auto, a odpoledne začal zuřit. K večeru se celý rozjařený bratřík vrátil bez hřebíků, že potkal v kavárně U Dorotíka Pavla Kantorka u stolu obklopeného děvčaty. Těm kreslil psy a kočky na servítky a dívky se hlasitě pochvalně chichotaly. Pak si jich pár vzal do auta na okružní jízdu Brnem. Co s děvčaty v autě dělal, jsem radši nevyzvídal. Jen jestli je auto v pořádku. To byla jen malá nevinná ukáзка bratrovo zapomínání se v restauracích.

Později tu neřest v Curychu začal pěstovat. Omlouval se, že se tam vždy něco dozví a že je to pro něj něco jako univerzita. Taky nazýval ty lokality něžně - kostelíčky.

Ono zapomínání může taky být „ohne sranda“. A taky se může někdy hodně prodražit. Jednou se vydal do Německa s prodejem návrhů na balicí papíry. Vždy snil již po cestě, co si za utržené peníze koupí. Často to byly nové botičky. Odbočku dálnice na Basel zaspal, ne zasníl a přejel ji rovně směrem na Bern. Pokud ji čtenář zná, tak ví, že další výjezd z dálnice je až za 35 kilometrů!

Ještě dražší zapomenutí bylo, když se vydal za stejnou firmou ještě kus za Kolín a bohužel až tam zjistil, že návrhy zapomněl doma. Jezdil autem



„To já když někam jdu, tak jdu rychle, jinak zapomenu, kam jsem šel.“

Chevrolet Camaro 5 litrů obsah a Kolín je vzdálen přes 400 km.

Veselejší zapomenutí bylo v St. Tropez, kam se vydal a plavky zůstaly doma. Zapomnění lyžáků už stálo sto padesát kilometrů benzínu, pro něž se vracel z Glarusu.

To nejsou v žádném případě pomluvy, všechny historky vyprávěl on sám! Na Papírenské veletrhy do Frankfurtu se vydal a do kufru zapomněl přibalit spodky. V nabídce obchodního domu Neckermann ho zaujaly levné spodky na dovolenou, tři kusy 3.-- DM. V čistém prádle se vydal obcházet firmy na veletrhu. V poledne si v restauraci dal, aby neutratil, Frankfurteli a pivo. Odpoledne se tato vzácná strava začala hlásit ve střevech. Kabinky na záchodě byly obsazeny, tak si musel počkat.

S čekáním ale nesouhlasily střeva a začaly se bouřit. V nejkritičtější době se jedna kabinka uvolnila. Vtrhl tam, serval spodky ze sebe a žuchl sebou na mísu. S úlevou, že to tak tak stih. Začalo ho ale podezřele hřát ze spodu.

V tom fofru se mu podařilo ze sebe strhnout jen gumičku a laciné prádlo zůstalo na svém místě.

*Text: Milan Cimburek
Fór Pavel Kantorek*

Beseda Svatopluk Čech

pořádá v pátek 20.3.2020 v 18.00 hodin (Apéro 17.30) výroční schůzi = valnou hromadu 2020 jako obvykle v italské katolické Missii Zürich (Missione cattolica di lingua italiana), Feldstrasse 109, Zürich, 1. patro. (spojení z Zürich HB: bus č.31 do stanice Bäckeranlage)

Na program nového výboru Besedy Svatopluk Čech budou administrativní záležitosti, program 2020, zpráva pokladníka o hospodaření v roce 2019 včetně revizní zprávy a další návrhy i diskuze.

Nečlenové Besedy a hosté jsou vítáni. Kulinářské příspěvky rádi uvítáme, nápoje budou připraveny.

Curych, únor 2020

Výbor Besedy Svatopluk Čech

Helena Sechser, jednatelka

Marie Levyová, předsedkyně

INZERÁT

Prodám rekreační objekt

v České republice, region Jižní Čechy, **obec Dívčí Kopy** (okres Jindřichův Hradec) s velkou oplocenou zahradou na velmi pěkném a klidném místě.



Jedná se o jednopodlažní objekt s obytným podkrovím a je podsklepený. Na pozemku se nachází také vedlejší stavba – kolna a zastřešený mobilní dům. Na oplocené zahradě jsou vzrostlé okrasné dřeviny a ovocné stromy. Velmi příjemné místo pro rekreaci i bydlení, možnost dalších stavebních úprav.

Plocha pozemku: 1798 m², zastavěná plocha: 64 m²,

užitná plocha: 52 m², cena za nemovitost: 3,5 mil. Kč.

KONTAKT: ING. PETR PETRŮ, MOBIL: +420 602 103 212, p.petru@email.cz

Konec papírových cizineckých průkazů

Žijete ve Švýcarsku a vlastníte cizinecký průkaz L, B, C anebo G? V tom případě se Vás týkají nejnovější informace ohledně jejich výměny. Konečně se i my cizinci můžeme těšit na průkazy velikosti kreditní karty. Minimálně občané členských zemí EU/EFTA. Od letošního roku se postupně zavádějí. Například kanton Curych je vystavuje už od letošního ledna. Nejpozději do poloviny roku 2021 mají všechny kantony povinnost s výměnou začít. Nemusíte mít ale strach, že máte běžet se svojí starou „knížkou“ na Migrační úřad (Migrationsamt – Office des migrations) už teď. Průkazy se mění postupně vždy ke konci jejich platnosti. Pořád ale celý proces začíná ve Vaší obci.

Fotografii na novou kartu Vám vystaví přímo Migrační úřad. Občané zemí mimo EU/EFTA mají registrovaný také otisk prstu. Toto pravidlo platí ale

už od roku 2008. Nově už neobsahují cizinecké průkazy adresu bydliště, pouze podpis majitele. Poplatek za vystavení je celostátně regulovaný na 65 franků. Nové karty mají především zabráňovat falšování předchozích papírových průkazů, u kterých někteří podnikavci například přelepovali fotografie.

Tradičně, už po 37 let činnosti, zůstává platné, že všichni česky nebo slovensky mluvící lidé z celého světa, mají prvních 45 minut poradenství zdarma.

Rádi se budeme Vaším případem zabývat. Volejte na tel.: 044 933 07 33.

AGENTUR PAZDERA, Treuhandbüro
Kreuzplatz 20, 8008 Zürich

E-mail: info@pazdera.ch

www.agenturpazdera.ch

www.pazdera.cz

Zdroj: Migrationsamt, kanton Zürich.



Foto: vaud-economie.ch

IVO LEŠNER: doprava mezi Švýcarskem a Českem

- stěhování na švýcarské i české straně
- doprava nákladu do 2 tun a délky 5 m
- doprava předmětů, které se nevejdou do osobního auta nebo autobusu



S přepravovanými předměty mohou jet na místo určení i osoby

KONTAKT: +41 79 384 75 56 +420 604 954 363 doprava@ivolesner.cz

PŘEKLADY

čeština, němčina, ruština

Velká zkušenost a rychlé vyřízení konzulárních,
právních a privátních dokumentů včetně úředního ověření,
úřední překladatelka a tlumočnice
u nejvyššího soudu v Curychu,
registrovaná na Velvyslanectví ČR v Bernu.

Jaroslava Berger, Telefon 044 '887 03 30

E-mail: jaroslavaberger@bluewin.ch

www.tschechisch-deutsch.ch

KALENDÁŘ

Kdy	Událost	Kde
20.3.2020	Apero, valná hromada, výroční schůze	Beseda Svatopluk Čech Missione cattolica, Feldstr. 109, Zürich <i>besedasvatoplukcech@email.cz</i>
22.3.2020	Vzpomínka na Osvobozené divadlo (str. 1 a 38)	Hotel Alfa Birsfelden info: jazzinhoengg.ch
22.3.2020	Cvičební neděle	www.sokol.ch Lida 076 219 78 52
27.-28.3.2020	Noc s Andersenem	Centrum Čechů a Slováků <i>jana.vankova@csbh.cz</i>
28.3.2020	Za kulturou s Jaroslavem	Emmenbrücke, Sokol Luzern info: maria@cron.ch
29. 3. 2020	Jarní festival	info: ceskyklub.ch
30.5.-1.6.2020	Sokolské setkání	Oetz, Rakousko; info. br. Petr Chour, 076 -341 27 76 pechou@swissonline.ch
11.-14.6.2020	Tyčkování	Bürserberg, Rakousko; info: ses. Čarnecká, 041-260 32 37 ludmila@dbservice.com

**Budou se u Vás konat zajímavé akce?
Sdělte nám je e-mailem či telefonicky (viz. Impressum). Děkujeme.**

Přihláška k odběru Zpravodaje od

- A: 1) Objednávám Zpravodaj
2) Zaplatím Zpravodaj:

(Nehodící se, škrtněte)

Paní/Pan: Jméno a příjmení

Ulice/číslo

PSC/město/stát

TelefonPodpis

B: Posílejte Zpravodaj jako můj dar:

Paní/Panu: Jméno/příjmení

Ulice/číslo

PSC/město (obec)/stát

Složenkou na zaplacení zašlete na adresu A

JAK UHRADIT PŘEDPLATNÉ ZA ZPRAVODAJ A INZERÁTY?

Konto pro platby ve Švýcarsku a v cizině: PostKonto:

Verband SSCS, Zpravodaj - Presseorgan, Luzern

Kontonummer: 80-70357-1

IBAN: CH89 0900 0000 8007 0357 1

BIC: POFICHBEXXX

Konto pro platby v České republice: Poštovní spořitelna:

Název účtu: Jaroslav Havelka

Číslo účtu: 218 7983 69, kód banky: 0300

IBAN: CZ68 0300 0000 0002 1879 8369

BIC: CEKOCZPP

Impressum

Redakce:

Tomáš Mertl,

e-mail: zpravodaj@bluewin.ch

Tel.č.: +41(0)79 179 44 77

Adresa: adresa Svazu spolků (SSČS)

Tým spolupracovníků:

Helena Springinsfeld, Václav Günter,

Maria Cron

Čeští korektoři:

Helena Springinsfeld,

Tel.: +41(0)79 413 55 89,

e-mail: info@svaz-spolku.ch

Ludmila Čarnecká

e-mail: info@svaz-spolku.ch

Administrace a Inzerce

(předplatné, změny adres, nové přihlášky na odběr, odhlášky, informace, inzerce):

Zpravodaj, Jarmila Schifferle,

Parkstrasse 2, CH-5313 Klingnau,

Tel: +41(0)56 245 11 48,

e-mail: jarmila.schifferle@gmx.ch

Roční předplatné: ve Švýcarsku SFr 55.-,

v Evropě (mimo Švýcarska) SFr 60.-

nebo ekvivalent v domácí měně,

v zámoří (letecky) SFr 65.-,

nebo ekvivalent v domácí měně.

Zpravodaj jen online: Sfr 50.00, nebo

ekvivalent v domácí měně.

Vydává: Svaz spolků Čechů a Slováků

ve Švýcarsku (SSČS)

Verband der Vereine der Tschechen und

Slowaken in der Schweiz

c/o Maria Cron, Zinggertorstrasse 3,

6006 Luzern

Webová stránka:

<http://www.svaz-spolku.ch>

Obálka: Památník čs.

legionářů v Jekatěrinburku.

Foto: facebook/com/legiovlak

Tisk: Gastropress

Facebook:

www.facebook.com/zpravodaj.ch/

Uzávěrka - redakční část a inzerce:

vždy 5 pracovních dní před ukončením

měsíce.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Pravidla pro zasílání Vašich příspěvků:

Uzávěrka přijímání příspěvků pro aktuální vydání je pět pracovních dní před ukončením měsíce!

Texty je možné zasílat emailem v běžném textovém formátu, nejlépe s českou či slovenskou diakritikou - word (.doc), textový formát (.txt), pages (pro iOS, Mac). Emailová adresa je uvedena v *Impressum*.

Fotografie přijímáme v elektronické podobě v rozlišení alespoň 300 dpi. Fotografie zasílejte vždy zvlášť, a to ve formátu JPEG, PNG nebo TIFF kvůli zachování jejich kvality pro tisk. Do textu pak můžete vložit poznámku informující o jejím umístění. Loga je možné přijmout také v .indd nebo PDF.

Každý příspěvek musí být podepsán jménem a příjmením autora. Jestliže si nepřejete uvést jméno pod článkem, prosím, informujte o tom redakci.

Pokud se jedná o citaci či přebrání článku jiného autora, je nutné uvést zdroj.

Je zakázáno opisovat a kopírovat články, resp. celé jejich části, či přebírat fotografie jiných autorů bez jejich souhlasu. Za takové příspěvky nese plnou zodpovědnost přispěvatel.

Redakce není povinna zveřejnit všechny zaslané příspěvky a je jen na jejím uvážení, které články budou publikovány.

V případě zamítnutí článku bude autor o této skutečnosti informován na svůj email. Redaktoři nejsou povinni své rozhodnutí zdůvodnit.

Za správnost a věcnost údajů v příspěvku odpovídá autor příspěvku, ne vydavatel Zpravodaje. Uvedené názory nemusí vyjadřovat stanovisko redakce.

Příspěvky musí respektovat zásady slušného chování, nesmí obsahovat vulgární urážky, pomluvy, osočování apod. Při nerespektování těchto pravidel, příspěvek nezveřejníme.

Všechny zaslané příspěvky posuzuje redakční rada, která si vyhrazuje právo na krácení a stylistickou a gramatickou úpravu. Zásadní úpravy provádí se souhlasem autora.

Zveřejnění příspěvku může vydavatel odsunout do některého z následujících vydání Zpravodaje zejména vzhledem k větší aktuálnosti jiných příspěvků.

Za zveřejněné příspěvky přispěvatelů není poskytován honorář.

TESTAMENT / DĚDICTVÍ

Není co odkázat dědicům?

Máte majetek v CZ/SK?

Máte pouze dluhy?

Přesto/Proto je dobré získat další informace, předejete komplikacím, zablokování kont atd.



– SEIT 1983 FÜR SIE DA –

DOMOVY PRO SENIORY V ČR

Máte zájem o zajištění a vyřízení pobytu?

Chcete je předem vidět?

Obraťte se s důvěrou na nás.

S radostí Vám oznamujeme, že jsme opět obnovili smlouvu na přednostní ubytování seniorů v pražské rezidenci, disponujeme možnostmi Praha, Brno, Zlín.

„NA KAŽDÝ PROBLÉM SE NAJDE ŘEŠENÍ A POKUD NE, TAK TO NEBYL PROBLÉM.“

TRADIČNĚ, UŽ PO 37 LET ČINNOSTI, ZŮSTÁ VÁ PLATNÉ, ŽE VŠICHNI ČESKY NEBO SLOVENSKY MLUVÍCÍ LIDÉ Z CELÉHO SVĚTA, MAJÍ PRVNÍCH 45 MINUT PORADENSTVÍ ZDARMA.

JSME TU PRO VÁS:

SLUŽBY CH/CZ/SK

- pojišťovací a právní poradenství
- obchodní, finanční poradenství
- zřizování kup a prodej firem, holdingů, atd.
- úschova závětí a jiných listin
- nákup, prodej, pronájem nemovitostí
- investorská činnost
- analýza produktů, společností
- vhodnost propojení firem
- předmanželské smlouvy
- rozvody, alimony

VERMITTLUNG VON IMMOBILIEN
UND HANDEL MIT IMMOBILIEN
VERSICHERUNGSBERATUNG
UNTERNEHMENSBERATUNG
RECHTSBERATUNG
FINANZBERATUNG
TREUHANDBÜRO
CH/CZ/SK

JSME TU PRO VÁS: SLUŽBY CH/CZ/SK

- správcování majetku, firem
- vyřizování pohledávek, zápočty
- regulace dluhového hospodářství
- vyřizování starobních důchodů
- daně
- účetnictví
- zajištění formalit při vývozu a dovozu
- pracovní poměr ve CH
- cizinecké záležitosti
- vystěhování ze CH do jiných zemí
- překlady

AGENTUR PAZDERA
Kreuzplatz 20
CH – 8008 Zürich

Tel: +41 44 933 07 33

www.pazdera.ch
info@pazdera.ch
www.agenturpazdera.cz



REZIDENČNÍ BYDLENÍ PRO SENIORY V PRAZE

- Samostatné bydlení v bezbariérové budově, jednotky 1+kk a 2+kk
- Snadná dostupnost z centra Prahy, metro linka C Kobylisy 200 m – 10 min. centrum, stanice TRAM před rezidencí
- Pro klienty bez omezení věku a lokality jejich současného bydliště
- Volnočasové aktivity zahrnující přednášky, zdravotní cvičení, jazykové a počítačové kurzy, výlety a další, více informací na webových stránkách www.centrumrosa.cz
- Služba pohotovostního asistenta 8:30 až 21:30
- Služba tísňového volání 24 hod.
- Nonstop služba recepce a ostrahy
- Dovoz léků – zdarma
- Ordinace praktického lékaře, psychiatrů a psychologů
- Restaurace, kavárna, kadeřnictví, obchod...

Střelnická 1680/8, Praha 8 | info@rezidencerosa.cz
+420 212 270 612 | www.rezidencerosa.cz



NOVĚ PŘIPRAVUJEME REZIDENČNÍ BYDLENÍ SE SLUŽBAMI PRO SENIORY I V LIBERCI

TERMÍN OTEVŘENÍ – 1. KVARTÁL 2022

U Nisy 713, Liberec | info@rezidencerosa.cz
+420 800 800 750 | www.rezidencerosa.cz

